

SAYI: 112944 2003/10 FİYATI: 2.500.000

Çevremizdeki Olaylardan Dersler

Dr. Refet KAYSERİLİOĞLU

Aylık Kültürel ve
Siyasi Dergi

Cilt: 35
Ekim 2003
Sayı: 417

SEVGİ YAYINLARI
TİC. LTD. ŞTİ.
adına

Sahibi ve Genel Yayın
Müdürü
Dr. Refet Kayserilioğlu

Yazı İşleri Müdürü:
Güngör Özyiğit

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar
Özenç Kayserilioğlu
Hale Ürkmezgil

Haberleşme Sorumlusu:
Kazım Erdemoğlu
212 - 250 42 42

Okur - Abone İlişkileri:
Kazım Erdemoğlu
212 - 252 85 85

Yönetim Yeri:
Aydede Caddesi
Kıvılcım Apt. No.4/5
34437 Taksim, İSTANBUL
212 - 250 42 42

Yazışma Adresi:
SEVGİ DÜNYASI
P.K.471-Beyoğlu, 34437
İSTANBUL

Mizampaj ve
Teknik Danışman:
Hale Ürkmezgil

Dizgi:
Özenç Dizgi

Baskı:
Anka Basım
212 - 629 01 83

Fiyatı: 2.500.000 TL.
Yıllık Abone:
30.000.000
Yurt Dışı: 35.000.000 TL.

İ Ç İ N D E K İ L E R

Sevgili Dostlar

Dr. Refet Kayserilioğlu 1
Çevremizdeki Olaylardan Dersler

Dr. Refet Kayserilioğlu 2

Özgür Olmak Bir Olmaktır

Güngör Özyiğit 6

Musiki - Ses ve Renk ile Tedavi

Yavuz Yekta 13

Esinler

Olgay Göksel 19

Hayallerimizi Zirveye Taşdı

Nadide Kılıç 20

İnternette 24

İki Yaşam Arasında

Çev: Arın İnan 26

Durun, Kalkın, Dinlenin

Zehra İskender 31

Kendime Mektuplar

Nelda Bayraktar 32

Sorularla Ruhsal Olaylar

Özenç Kayserilioğlu 34

İşığın Hazinesi

Çeviren: Nelda Bayraktar 36

İnsanları ve Hayvanları Birleştiren

Gizemli Psişik Bağ (4)

Belgin Tanaltay 41

Hayat Böyle İşte

İnternette 44

Yaşam İçin Öneriler

İnternette 45

GUINNESS Buluşlar Kitabı

Norris Mc Whirrer 46

Sevgi, Halil Cibran'dan 48

Sevgili Dostlar

Dostluk ve barış şüphesiz, düşmanlıktan ve kavgadan daha iyidir, daha kazançlıdır. Bu basit, bu yalın, ama bu çok doğru gerçeği bazı insanlar göremiyorlar. Göremedikleri için de, daha kolay yol sandıkları zorbalığa sapıyorlar ve tabii batağa saplanıyorlar. Geçirilen bunca acı tecrübe de insanlara ders olmadı, olamadı. Çünkü tecrübeleri doğru yaşam bilgileri yönünden değerlendirmiyor, insanlar. Tecrübelerden alınacak dersleri belirtmiyorlar ve yeni nesillere öğretmiyorlar.

Bir Hitler ve Musollini örneği gördü dünya. Onların haksızlıkla ve zorbalıkla elde ettikleri başlarına ve milletlerine yıllarca bela oldu. Onlar maceraperestlikle suçlandı, baştakiler kötülendi, ama bu maceranın temelinde haksızlığın ve zorbalığın yattığı, kötülüğün yapana geri döndüğü bir ibret olarak gösterildi mi ve yeni nesillere öğretildi mi? Bir kısım insanlar suçlayarak, bir kısmı da suçlanmanın utancını yaşayarak gelecek nesillere karşı görevlerini yaptıklarını sandılar. Birisi çıkıp da mertçe:

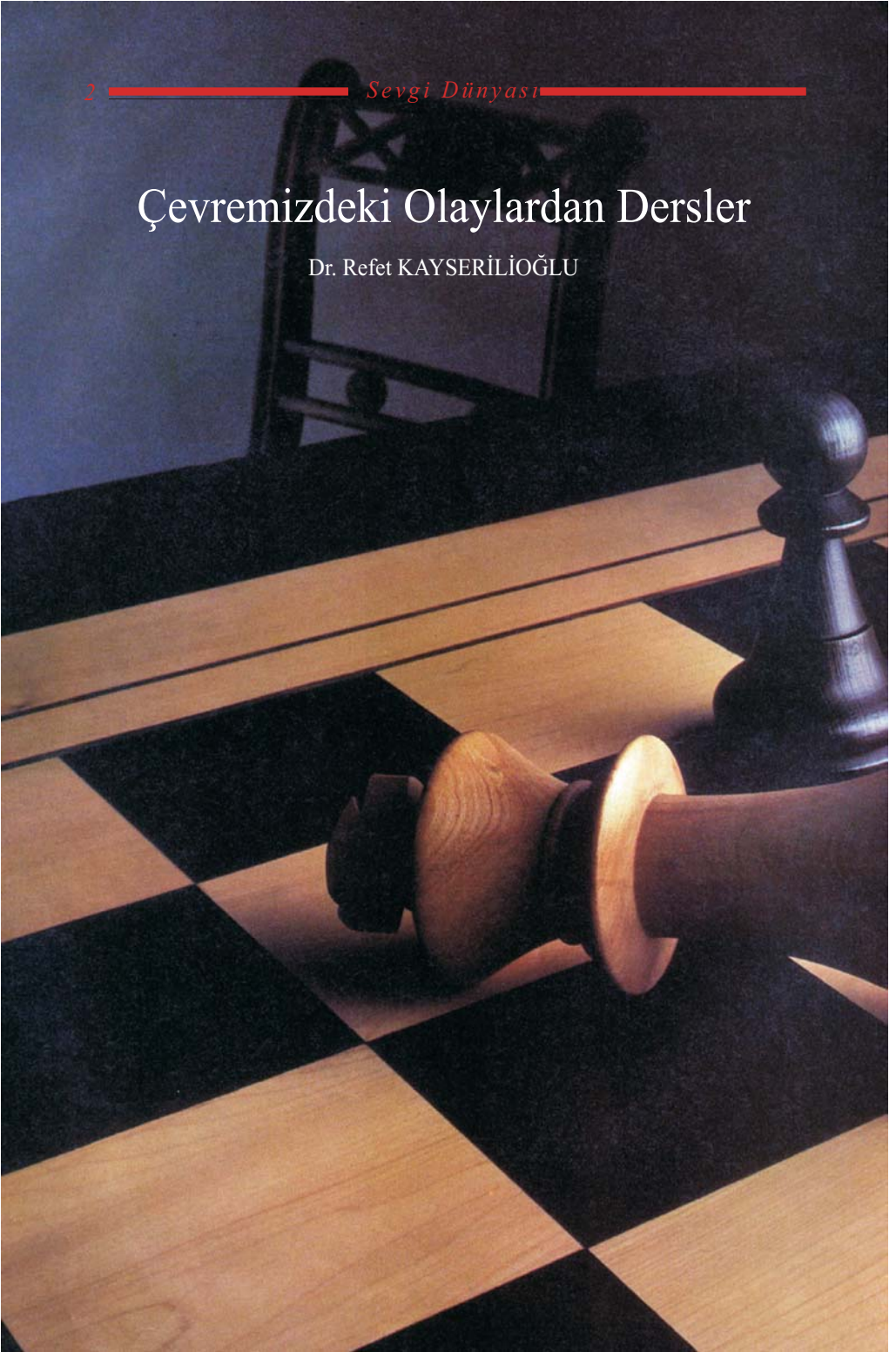
“Kötülük yapan kötülük bulur, haksızlıkla ve zorbalıkla bir şeyler elde etmek isteyenler er geç haksızlık ve zorbalığa uğrar” diyebildi mi? Bu bilgiyi gönüllere benimsetmek için sürekli çaba harcandı mı? Olaylardan ve tecrübelerden ders almayanlar aynı hataları sürekli olarak yapıp duruyorlar. Gözyaşı, azap ve huzursuzluk da bir türlü bitmiyor.

İnsanların kaderi bu değil, dünya sürekli hırgür ve sürekli kavgaya yeri değildir. İnsanca, hakça, severek, esirgeyerek, koruyarak davranmak karşılıklı uygulanmaya başlanınca ülkeler ve dünya huzurlu ve mutlu olmaz mı? Öyle davranabilmek için de bu davranışların en doğru, en yararlı davranışlar olduğunu öğrenmek, kesin olarak o tarzda davranmaya başlamak gerekir.

En Derin Sevgilerimle
Dr. REFET KAYSERİLİOĞLU

Çevremizdeki Olaylardan Dersler

Dr. Refet KAYSERİLİOĞLU

Bir hastam şikâyet ediyordu: "Dertlerim bitmiyor. Hepsi üst üste geliyor, bunaldım. Artık yaşamak istemiyorum. Ömür boyu sıkıntı mı çekeceğim ben?" Gerçekten hasta olan hanımın önce çocuğu uzun süre hastalık çekmiş, onun sıkıntısı bitmeden kocasının işi bozulmuş, adam can sıkıntısıyla evde kavgalar çıkartmaya başlamış. Tabiatıyla o da kocasına hücumlara geçmiş. Zamanla aradaki anlaşmazlık büyük kavgalar haline dönüşmüş ve adam eve gelmemeye, dışarıda da bir başka kadınla ilişki kurmaya başlamış. Kocasının bu ilişkisinden haberdar olan kadın, daha büyük sinir buhranlarına ve sıkıntılara uğramış, aralarındaki kavga gittikçe büyümüş, adam artık dışarıda yatmaya, eve hiç gelmemeye başlamış. Eve geldiği bir seferinde yüzüne kezzap atmayı ve onu öldürmeyi tasarlayacak kadar hırsla ve kötü düşüncelere kapılmış. Tabiatıyla hanımın sinirleri berbat olmuş, zayıflamış, her şeye üzülüyor, her şeye ağlıyor, yaşamaktan ümidini kesmiş bir durumda bana getirdiler.

Soğukkanlılıkla incelendiği zaman, her iki tarafın bilgisizliklerinden ileri gelen ters ve yanlış tutumlarının zincirleme kötü ve sıkıntılı olaylara sebep olageldiği görülüyordu. Bir kötü olay, bir başka kötü tutumun sebebi oluyor, üçüncü olay da bir dördüncü kötü olaya sebep teşkil ediyordu. Ve öyle bir noktaya gelmişlerdi ki artık korkulu düşünceler, kötü niyetler ve arzular ve bunalımlar onları tam manasıyla kuşatmıştı. Birbirini seven ve senelerce mutlu bir evlilik hayatı yaşayan, çocukları olan ve çocuklarını birlikte büyüten bu ailenin düştüğü bu çıkmazın nedenleri kısmen kendi ellerinde idi kısmen de değildi. Hastamı önce teskin eden, huzura kavuşturan

telkin ve tesirlerle rahatlatıp, uykularını düzeltmeye çalıştım. Bunda başarıya ulaşıktan sonra yavaş yavaş kocasına karşı beslediği kötü düşüncelerin, kırgınlığın ve nefretin aslında kendisine zararlı olduğunu belirtmeye uğraştım. Kocasına sevgiyle ve sabırla muamele etmesinin kendi hayrına olduğunu gösterdim. Bu yöndeki müspet davranışları, sabırlı, sevgi dolu hareketleri, artık süslenip kendisine çekidüzen vermeye başlaması, kocası üzerinde olumlu tesirlerini göstermeye başlamıştı. Kocasına ona "Sen çok iyisin. Ben sana lâıyk değilim." demişti bir seferinde. Sabır ve sevgi gösterme tavsiyelerime ısrarla uyan hanım, aynı zamanda kocasının ilişki kurduğu kadını da kötülemekten, onun aleyhinde konuşmaktan vazgeçti. Böylece iyiliğine gölge düşüren konuşmalardan da kurtulmuş oldu. Ve durum kısa zamanda iyiye yöneldi.

DÜNYADA BULUNUŞUMUZUN GAYESİ

Biz dünyada tekâmül etmek, olgunlaşmak, ruhî bir yükseklığe ulaşmak için bulunmaktayız. Olgunlaşmak veya tekâmül dediğimiz şey: "Etrafımızda olan şeylerin sebeplerini ve sebep ile netice arasındaki bağları bilmemiz ve davranışlarımızı daha önceden, ona göre düzenleyebilme

**Dünyada
tekâmül etmek,
olgunlaşmak,
ruhî bir yükseklığe
ulaşmak için
bulunmaktayız.**

yeteneğine ulaşmamızdadır." Bu yeteneğe ulaşan kişi, kendi nefsinin ve kendi menfaatlerini ilk plânda düşünmemek gerektiğini de öğrenmiş olur. Kendimizle beraber başkalarını düşünmeye başlamışsak, tekâmül merdiveninde oldukça yükselmişiz demektir. Eğer başkalarını kendimizden önce düşünmeye başlamışsak, artık insanüstü bir olgunluk safhasına adım atmışız demektir. Bu gayeye ulaşabilmek için önce bilgimizi artırmamız icap ediyor. Bilgimizi artırmamız ya okumakla, ya bizden öncekilerin hareketlerinden, davranışlarından örnek almakla, ya da onların nasihat ve tavsiyelerini dinlemekle olur. Fakat en büyük bilgi alma yolumuz olaylar içinde yoğunlaşarak olacaktır. Olayların acı tatlı tesirleriyle bize kazandırdığı tecrübeler ve o tecrübelerin getirdiği bilgiler doğrudan ruhumuza işleyen, ruhumuzca benimsenen öz bilgiler olur. Okuyan, kendinden öncekilerin ve tecrübelerinin sözlerini dinleyen ve bunlar üzerinde devamlı düşünen kişi ise, bu bilgileri acı tecrübeler geçirmeden elde eder. Yalnız bunun için okuduğu veya dinlediği bilgilerin üzerinde mutlaka devamlı düşünmesi, eski bilgileriyle onları kıyaslaması ve böylece ruhuna benimsetmesi icap eder.

GÖNLÜMÜZDEKİ SEVGİ KAYNAĞI

Tekâmülümüzü hızlandıran en önemli davranışlardan biri de gönlümüzdeki sevgi kaynağını harekete geçirmektir. Gönlümüzdeki sevgi kaynağı açıldıkça ve geliştikçe bize her yönden destek olan kudret ve enerjileri kazandırmaya başlar. O sevgi kaynağı öyle bir kaynaktır ki, bir yandan çevremizden bize kuvvet ve yardımların akmasını sağlarken, bir yandan da ilâhi

kaynaktan daha büyük kuvvet ve yardımların gelmesini ve bizi daha çok güçlendirmesini sağlar. İçimizdeki sevgi kaynağı aslında Yaratanın içimize koyduğu O'ndan gelen bir hediyedir. Sevgi kaynağını geliştirmek ve gönlümüzdeki sevgiyi artırmak, gözümüzü çevremize çevirmekle başlar. Çevremizde bulunan insanlardaki,

**İnsanlardaki
güzellik sadece
şekil güzelliği değil,
aynı zamanda
akıl ve ahlâk
güzelliğidir.**

canlılardaki ve tabiattaki güzellikleri ve iyilikleri görmekle gelişir, onlara yakınlık duymakla kendini belli eder. Demek ki çevremizdeki güzellikleri görmek ve onları düşünmek, devamlı düşünmekte ve hayranlık duymakta ısrar etmek, onlara olan sevgimizi geliştirir, büyütür. İnsanlardaki güzellik sadece şekil güzelliği değil, aynı zamanda akıl ve ahlâk güzelliğidir.

Bir şey öğrenmek herkesi, hatta bir küçük çocuğu bile mutlu eder. Bilmemek, bilenlerin önünde devamlı boynu bükük durmak ise insanı üzen en baş sebeplerden biridir. Nice babalar, ağabeyler bilirim ki kendi okuyamamış olmaları onları öylesine yaralamış ve üzmüştür ki, çocuklarının veya kardeşlerinin okuyabilmesi için her fedakârlığı ve sıkıntıyı göze almışlardır.

Okumak, bilgili olmak; her yönden tecrübe ve görgüleri artırarak olgunlaşmak, insanın en büyük ve en

gerçek mutluluğudur. Olgunlaşmamızı kolaylaştıran en kısa yol gönlümüzdeki sevgi kaynağını geliştirmektir. O sevgi kaynağı, bizi varederken Yaratanın içimize koyduğu, O'na ait olan ve O'ndan gelen bir nur olduğu için, insan, kardeşlerinin içindeki nurlarla tamamlanmak ve asıl kaynağına koşmak ister. İşte bu sebepten insan kardeşini seven, çevresine karşı iyilik eden, çevresinin haklarını koruyan gittikçe parlar ve Yaratanına yaklaşmış olur.

ZAMANIN ÖNEMİ

Dünyada bize ayrılan bir zaman vardır. Biz buna ÖMÜR diyoruz. Dünyaya gelişimiz, daha doğru tabirle gönderilişimiz ve dünyadan gidişimiz veya geri çağırılışımız bizim elimizde değildir. Bizi gönderen ve geri çağırılanlar bizim için "bir süre" tayin etmişlerdir. "Bu şahıs dünyada şu kadar süre kalacak, falan memleketin falan şehrinde ve filanca ailede dünyaya gelecek, şu şartlar içinde yaşayacak, şu seviyeye gelecek" demişlerdir. Onlar, çalıştığımız takdirde bizim o seviyeye gelebileceğimizi görmekteyler. Ama biz kukla olmadığımız, serbest bir iradeye ve sorumluluklara sahip olduğumuz için dilersek çalışır, gayret eder bize ayrılan zaman içinde onların diledikleri seviyeye gelebiliriz. Ama dilersek pekâlâ tembellik eder, yan gelip yatabiliriz. Onlar dediğimiz Yüce İdareci Varlıklar, bizim koruyucularımız, bizi uyarmak için kâh içimize sıkıntı verirler, kâh başımıza belâları getirirler. Ama yine direnir, uyuşukluğumuzu üstümüzden atmazsak o zaman bizi bu hayatta, sınıfta kalmış kabul ederler. Bu çok kötüdür. Çok acı, çok sıkıntılı, göz yaşları, ıstırap ve pişmanlıklarla dolu bir neticedir.

İşte bu sebeple zamanın önemini iyice bilmek, zamanı tam anlamıyla

değerlendirebilmek icap eder. Bilgisiz, avâre insanların yaptığı gibi zamanı öldürmek için uğraşmamak gerekir. Zaman bize lütfedilmiş bir büyük imkândır, çok değerli bir olanaktır. Ondan yeterince faydalanmak için çevremize dikkatli, inceleyen gözlerle bakmak, her olayın nedenlerini ve sonuçlarını karşılaştırmak, başımıza gelen her olayda kendi eksikliklerimizi aramak şarttır. Okuyan, düşünen, çalışan ve seven bir kimse zamanın hakkını vermiş olur.

Başta anlattığım örnekte olduğu gibi hepimizin hayatında çeşitli olaylar olur. Eğer biz olayların nedenlerini araştırmaya alışmışsak ve kendi eksiklerimizi kendi elimizle giderme yoluna girmişsek kolaylıkla doğru yolu bulabiliriz. Yoksa başımıza gelen her olayda çevremizde bir suçlu ararız, ona buna kızar dururuz. Çevremizde bir suçlu bulamazsak, Allah'ı suçlamaya, O'nun bize zulüm ettiğini iddia etmeye kalkarız. Halbuki Yaratan sevendir, bağışlayandır ve devamlı verendir. O kimseye zulmetmez.

Karşımıza çıkan her olayı, hatta içimizdeki her kötü eğilimi, bizim bir

**Zaman
bize lütfedilmiş
bir büyük imkândır,
çok değerli bir
olanaktır.**

eksikliğimizin belirtisi olarak görmeye alışsak kısa zamanda kendi kendimizin mimarı olur, kendi elimizle kendimizi yücelere çıkartırız.

Özgür Olmak Bir Olmaktır

Güngör Özyiğit

İnsan kendini gerçekleştirip, yapıcı ve yaratıcı yönlerini geliştirerek güçlenir, kendini yenileyip aşarak yüceltir.

Bunun da temel koşulu özgürlüktür. Ancak özgür bir ortamda insan dilediğince gelişir, yenilenir, kendini aşabilir ve özünde tohum halinde bulunan değerlerin yeşerip gün ışığına çıkmasını sağlayabilir.

Mutluluk, umut, inanç ve sevgi gibi çekimli, albenisi bol bir sözcüktür özgürlük. Bu büyülü kavram uğruna nice çileler çekilmiş, ne çok kan dökülmüş, can verilmiş tarih boyunca. Madam Rolland'ın başı kesilmeye giderken söylediği söz hâlâ kulağımızda: “Ey özgürlük! Nice cınayetler işleniyor senin adına...”

Bazen bir yerde bakarsınız özgürlük bollaşıp ucuzlar, sokağa dökülür, işportaya düşer nerdeyse. Ve orada insanlar egemen çevrelerin çıkarlarına ilişmemek “fincancı katırlarını ürkütmemek” koşuluyla özgür görünürler.

Bazen de gerçek özgürlüğe giden yol tam açılacakken bir de bakarsınız özgürlük yetkili çevrelerce daraltılır, kısılır, lüks bulunur ve giderek askıya alınır. İşte o zaman özgürlüğün bedeli yükselir, kan olur, can olur. Bu pahalı karşılığı ödeyebilen insan özgürlüğün bilincine varmış, onun yüceltici değerini anlamış demektir. Böyle insanların çoğaldığı bir toplumda ise, özgürlük gittikçe yayılır enine ve bir daha

sökülme-mecesine iyicene kök salar derine.

Özgürlüğün ucuzlayıp sokağa döküldüğüne, işportaya düştüğüne çoğu kez tanık olmuşuzdur. En ucuzundan, adam meyhanede kafayı bulur, gece yarısı evine dönerken birden aslanlaşır “Heyt! İmanım!” diye bir nara atarak mahalleliyi tatlı uykusundan uyandırır ve bunu özgürlük sanır. İçip kafa çekmeyi, bağırıp çağırarak onu bunu rahatsız etmeyi, bu yolla kabadayılık taslamayı özgürlük olarak görür.

Bir de al-sat üzerine kurulu özel girişim ve alış-veriş özgürlüğü vardır ki, değme gitsin. Yani ekonomik liberalizm, dizginlenmemiş kapitalizm, bırakınız yapsın, bırakınız geçsin. O arada zengin gününü gün etsin. Sonra da, yalnız zenginden yana işlenen bu düzene özgürlük rejimi densin. Nitekim sağduyusu ve adalet duygusu ağır basanlar, buna daha fazla razı olmadılar ve özel girişim özgürlüğünü, toplumun zararına olmama koşuluyla bir ölçüde dizginleme yolunu tuttular. Toplumsal adalet yönünde bir dizi önlemler aldılar.

ÖZGÜRLÜK MÜ? SOYTARILIK MI?

Amerika türlü-çeşitli tuhaflıkların ülkesi. Orada özgürlük türlü kılıklara bürünür veya kılık kıyafetten soyutlanarak çıplak dolaşır. Amerika’da gençler arasında bir çeşit özgürlük modeli vardı: Streaking. Garip bir özgürlük gösterisiydi bu. Hızlı erkekli bir grup insan, banyoya giriyormuşçasına soyunuyorlar anadan üryan, yalnız ayakkabıları ayaklarında, başlıyorlardı koşmaya. Bir de bakıyordunuz ki, önünüzden adem baba kılığında 8-10 kişilik bir çıplaklar grubu hızla geçiyor. Şaşıryordunuz. Kızarıp bozariyordunuz belki. Neymiş? Böyle dilediklerince davranmakla özgürlüklerini gösteriyorlarmış. Orasını burasını herkese göstermenin de bir özgürlük olduğunu yeni öğreniyor, cehaletinize bir kez daha şaşıryordunuz. Ne dünyada yaşıyoruz yani! Kimi genç Şili’de özgürlük uğruna yiğitçesine can veriyor, kimi de çırılçıplak koşuşturmakla özgürlük soytarılığı yapıyor. Hem de özgürlüğün şampiyonu geçinen bir ülkede.

Nerdeyse insanın şöyle bir sonuca varası geliyor: Bir yerde özgürlükten çok fazla söz edildi mi, orada özgürlük tehlikede demektir. Bir yerde yetkili kimse çıkıp da ikide bir “*Hak ve özgürlükler korunacaktır*” diye demeye veriyorsa, bilin ki özgürlüğün ırzına geçildi-geçilecek. Gülmeyin lütfen. Ülkesinde özgürlüğün anıtını diken, dünyada özgürlük ve demokrasinin bir numaralı avukatı kesilen Amerika, bağımsızlık isteyen Vietnam’a yıllar yılı bomba yağdıran, Şili’de özgür, halkçı bir yönetimi devirip, yerine zulüm makinesi faşist bir cuntayı getiren, kendi yurttaşı zencilere bile özgürlük tanımayan, özgürlük, barış ve demokrasi

sözlerini azıcık ciddiye aldı diye Kennedy kardeşleri peş peşe kurşunlayan aynı Amerika değil miydi?

Amerika öyle de Rusya başka mı? Ne gezer! Amerika’yı ulusların içişlerine karışmakla suçlayan Rusya, Macaristan ve Çekoslavakya olaylarında farklı mı davrandı sanki? Hele yeni düzenin kurulma döneminde “sömürüye paydos”, “eşitlik” “gerçek özgürlük” savsözleriyle (sloganlarıyla) yönetimi ele geçirenler, kan kusturdular kendileri gibi düşünmeyenlere, Sibirya steplerinde. Daha da kötüsü, devrimi yapanlardan, işin elebaşlarından yalnız ikisi kendi eceliyle öldü! Diğer hepsi Stalin tarafından temizlendi. İyi mi? Al sana gerçek özgürlük! Tepe tepe kullan. O zaman düzen tam oturmamıştı diyeceksiniz. Partinin istediği gibi düşünmüyor diye Nobel kazanmış bir yazarı tutup kolundan dışarı atmadılar mı?

ÖZGÜR GÖRÜNMEK VEYA ÖZGÜR OLMAK

Kafayı çekip, bağırıp çağırın kabadayı özentisi Özgür olduğunu sanıyordu. Ne var ki o, özgürlüğün “başkalarına zarar vermeme” koşuluyla sınırlandığını bilmiyordu.

Girişim özgürlüğünü ve onun dayandığı kapitalist görüşü savunanlar yalnız kendilerini ve çıkarlarını düşünüyorlardı. Özgürlüğü de sadece kendileri veya kendi gibi düşünenler için istiyorlardı. Başka türlü düşünenleri susturmak için de baskı ve kaba kuvvete başvurarak örtülü veya örtüsüz faşizme kayıyorlardı. Böylece düşünsel, toplumsal ve ekonomik engeller koyarak, bireyin ve toplumun özgürce gelişmesini önüyorlardı.

Amerika’ya gelince, bir zamanlar inandığı, önem verdiği değerler, bir

takım çıkar çevreleri elinde yozlaşmış, içi boşalmış, çürümüş kavramlar olarak kalmıştı. O nedenle sözleriyle davranışları çelişiyor, yaptıklarıyla hep tersine örnekler sergiliyordu. Bu inançsızlığın ve çürümüşlüğü batağında debelenen gençlik ise işi boş vermişliğe, başıboşluğa, uyuşturucu madde düşkünlüğüne döküyor, arada anadan doğma soyunup koşmaca oynamak gibi zıprıklıklarla özgürlüğü birbirine karıştırıyordu. Aslında bu, yozlaşmış düzenin doğurduğu iç bunalımının bir tepkisiydi. Gençler bozuk-düzeni protesto ediyorlardı. Ama doğrusunu kendileri de bilmiyorlardı. Yıkıyorlardı, fakat yapamıyorlardı. Oysa öğretilmeliydi onlara özgürlüğün her zaman aklına eseni yapmak olmadığı. Ve bazen kendini dizginlemenin de özgürlüğün gereği olduğu. Özgür insan, kendi içinde disiplin kurmuş, kendini içten sınırlamış insandır aynı zamanda. Özgürlük boş vericilikle de bağdaşmaz. Yine o gençlere öğretilmeliydi ki özgürlük, bir inanç işidir. Toplum yararına olan bir takım yüce değerlere bağlanmak ve o değerlerin gerçekleşmesi yolunda, bütün zorluklara rağmen çalışmayı göze almaktır.

SINIRSIZ ÖZGÜRLÜKTEN SINIRSIZ BASKIYA

Rusya ve benzeri totaliter sistemlerde ise devlet, gerçek özgürlük getirme adına sınırsız ve denetimsiz bir özgürlükten yola çıkarak; sınırsız bir baskıya dönüşmüştü. Orada da yöneticiler özgürlük deyince, kendi gibi düşünenlerin özgürlüğünü anlıyorlardı. Ve kendi düşündüklerini başkalarına zorla benimsetme yolunu tutuyorlardı. Böylece bireyin, kendince gelişme, kendi yolunu kendi seçme hak ve özgürlüğünü çiğnemiş oluyorlardı.

BENCİL VE ZORBA

Özgürlük düşmanlarının ortak özelliği bencil ve zorba oluşları. Ve bir de yalanı, kandırmayı politika olarak benimsemeleri..

Oysa bencil insan özgür olamaz. Çünkü o, kendi tutkularının tutsağı olmuştur. Kendi daracık dünyasının dört duvarı arasında kilitlenip kalmıştır. Bencil insan, yalnız kendini düşündüğünden, başkalarını hesaba katmaz.

Zorba insan da özgür, olamaz. Zira özgürlük, zorbalığın bittiği yerde başlar. Zorba insan dar kafalıdır, dünyası kendi küçücük kafası ile sınırlıdır. Bilgisiz ve güçsüzdür. O nedenle güçsüzlüğünü, inandırıcı olamamaktaki yetersizliğini kaba kuvvetle kapatmaya çalışmaktadır.

DESPARADOS

Bencil ve zorbalar aslında hiç bir değere inanmayanlardır. İnanmak bir olgunluk ve kişilik belirtisidir. Kendi kendini aşma çabasıdır. Kendinden kurtulabilmeyi, başkalarına doğru taşabilmeyi, gerçekten sevmeyi ve varlığını inandığı değer uğruna adayabilmeyi gerektirir. Bu bakımdan inanan insan, özgür ve yiğittir. Yeri geldiğinde canını bile vermekten kaçınmaz. Zorbalar ise yalancı ve korkak olurlar. Öyle olmasaydı Şili’de “Yaşasın özgürlük” yazılı duvarları, hortumlarla acele yıkatırlar mıydı? Belli ki bu zorbalar, özgürlüğün lâfından bile korkmaktalar..

Ünlü İspanyol yazarı Unamuno, İspanya iç savaşı sırasında, Kazancakis’e şunları söyler: “Umutsuzum... Burada olup bitenler, savaşmalar, birbirini öldürmeler, bütün bunlar İspanyollar inandığı için mi oluyor sanıyorsunuz? Yarısa İsa’ya, yarısa Lenin’inkine mi? Hayır, hayır... Bütün bunlar, İspanyollar bir şeye

inanmadıkları için oluyor. Hiç bir şeye.. Hiç bir şeye.. Onlar desparados'tur. Bu söz dünyanın hiç bir yerinde yoktur. Çünkü İspanyol'dan başka hiç bir millet onun anlamına sahip değildir. Desparados demek, hiç bir tutunacak tarafı olmadığını pekâlâ bilen, hiç bir şeye inanmayan ve inanmadığı için kuduran kimse demektir." Unamuno'ya katılıyoruz. Ne var ki, desparadosluğun salt İspanyollara özgü olduğunu pek sanmıyoruz. Sözlüklerde olmasa bile, bugün desparadoslar kol geziyorlar dünyanın birçok yerinde.

Demek ki özgürlük; bir bilgi, inanç, sevgi ve erdem sorunudur. Her bilgi, kendine eş bir sorumluluğu da beraberinde getirir. Böylece özgür insan, özgürlüğün özünü kavrar. Seven kimse, kendi için istediklerini, sevdikleri için de ister. Kendi haklarına saygı gösterdiği kadar, başkalarının haklarına da saygı gösterir. Özgür insan, herkesle birlikte özgür olmayı ister ve başkalarının özgürlüğünü, kendi özgürlüğünün güvencesi sayar.

Buraya dek özgürlüğün dedikodusunu yaptık. Ne olmadığını göstermeye çalıştık daha çok, özgürlük suyunu bulandıranları azıcık çekıştirdik. Şimdi isterseniz, biraz da özgürlüğün ne olduğu ve nasıl korunması gerektiği üzerinde birlikte kafa yoralım.

MUTLAK ÖZGÜRLÜK

En geniş anlamda özgürlük; insanın düşündüğünü ve istediğini mutlak olarak yapabilmesidir. Ancak böylesine uçsuz bucaksız bir özgürlük, olsa olsa Mutlak Varlık Tanrı için düşünülebilir. İnsanlar bu enginlikte, sınırsız bir özgürlüğe hiçbir zaman sahip olmamışlardır ve olamazlar da. Çünkü evrenin kendisi doğal yasalarca kuşatılmıştır ve onlara bağımlıdır. O nedenle insan ilk önce içinde yaşadığı doğanın yasalarına

uymak durumundadır. Örneğin dünyaya gelip gelmemek insanın elinde değildir. Geldikten sonra da uzun süre korunmak, bakılmak, beslenmek ve büyütülmek zorundadır. Büyüdükten sonra bile yine fizik ve toplumsal çevrenin etkisi ve denetimi altındadır. Doğa yasaları ve insan ilişkileri üzerinde bilgisi arttıkça, fizik ve toplumsal çevre içinde özgürce davranma olanakları genişler. Demek ki özgürlük bilgiyle genişlemekte, ona koşut bir açılım göstermektedir.

Pozitif bilimlerinin gelişmesiyle, doğa karşısında bilgisi oranında özgürleşen insan, kendi ve diğer insanlar, kurumlar üzerindeki bilgisinin artmasıyla, kendine ve topluma karşı da özgürlüğünü kazanabileceğini düşünmüştür. Böylece, tarihin bu mutlu döneminde, insanın bilinçli katkısıyla toplumsal olayların akışı hız kazanmış, evrim yer yer ve zaman zaman devrime dönüşmüştür.

Devrim önce düşüncelerde başlar. İnsan da ilkin kişisel özgürlüğün bilincine varmıştır. Neydi kişisel özgürlük? İnsanın başkalarına zarar vermeksizin, diğerlerinin özgürlüğünü çiğnemeksizin, dilediğini yapması.. Daha açalım. Zengin bir tecrübe çeşitliliği içinde kişinin kendi yolunu kendi seçmesi, yeteneklerini alabildiğine ve serbestçe geliştirme olanaklarına sahip olması. Yani özgürce düşünüp inanabilmesi, düşünce ve inançlarını söz, yazı ve diğer yollarla yayabilmesi, aynı düşünce ve inancı paylaşanlarla birleşip örgütlenebilmesi. Ve yönetenleri denetleyip, genel oy gücüyle gerektiğinde değiştirebilmesi. Böylece yönetimde söz sahibi olması. Bunlar kişinin doğal, dokunulmaz, vazgeçilmez ve devredilemez hak ve özgürlükleri olarak görülmüştür.

Gerçekten özgürlük, başlangıçta,

yönetenlerin baskısına karşı “kişisel özgürlüğü” koruma tepkisi olarak doğmuş, sonra yöneticilerin yetkilerini sınırlama ve giderek yönetimden pay alma, ona bir ölçü ise katılmaya doğru bir gelişim göstermiştir.

Burada özgürlüğün, birbirini tamamlayan iki yönlü bir anlam kazandığı görülür: Bir yandan insanın serbestçe gelişmesi, kendini aşması olarak gözüken kişisel özgürlük; diğer yandan politik güçten pay alma, yönetime katılma yolu olarak beliren siyasal özgürlük.

ÖZGÜRLÜK, EŞİTLİK, KARDEŞLİK

1789 Fransız Burjuva Devriminin amacı özgürlük, eşitlik ve kardeşlik getirmektir. Ne var ki, burjuva, yönetimi ele geçirince bencilliği üstün geldi ve kısa sürede söz konusu kavramları kendine uydurdu. Devrimin halk yararına getirdiği yenilik; yasalar önünde eşitlikti. Ama bu kere yasalar önündeki eşitsizliğin yerini, servet bölüşümünün deki eşitsizlik almıştı. Ve paranın sağladığı güç sayesinde zenginler, yasalar önündeki eşitliği de pekâlâ kendi yararlarına bozabiliyorlardı. Parası olan arabasını dağdan aşırıyor, züğürt ise düz yolda yaya kalıyordu. Yoksul yığınlar çok geçmeden şunu anladılar: Ekonomik eşitsizliğin somut gerçeği yanında, yasalar önündeki eşitliğin sağladığı üstünlük, biraz soyut ve biraz da hüsnü kuruntu olarak kalıyordu.

Kardeşlik; halkın mal-mülk sahibi burjuvalarla elde, soylulara karşı başlattıkları devrimden kalma güzel bir anıydı. Devrim başarıya ulaştıktan sonra nedense birden unutuldu. Belki de halkın işi orada bitti. Yönetimi ele geçirmeye karar veren burjuva sınıfı,

bu amaca tez varabilmek için, eski soylu ve bürokratik sınıfla acele anlaşmaya vardı. Halkın özlediği kardeşlik ise, bir kez daha, iyot gibi açıkta kaldı.

Burjuva devriminin getirdiği özgürlük de eşitlik ve kardeşlik gibi soyut ve biçimseldi. Yasalar çerçevesi içinde insan istediğini yapmakta özgürdür deniliyordu. Peki, yalnız paranın geçer akçe olduğu bir düzende, ne zaman insan istediğini yapmakta özgürdür? Parası olduğu zaman. Öyleyse daha çok, zenginlere özgü bir özgürlük bu. Yasa kimseyi başkası hesabına çalışmaya zorlanıyordu. Ama emeğinden başka şeyi olmayan insan yaşamak için onu sermaye sahibine satmak zorunda değil miydi? Yine yasalara göre, herkes öğrenim olanaklarından eşitçe yararlanma, seyahat etme, kişiliğini dilediğince geliştirme hak ve özgürlüklerine sahipti. Gerçekte ise, bu olanaklardan yararlanan zenginler ve onların çocuklarıydı.

Demek ki, ekonomik özgürlük olmadan, diğer özgürlükler de suya düşüyor, biçimsel ve kağıt üstünde yazılı değerler olarak kalıyordu.

İşte sosyalist bir devrime burada gereksinme duyulmuş ve böylece özgürlük ekonomik bir boyut kazanmıştır.

Özgürlük eğer bireyin yetilerini alabildiğine geliştirme olanağını bulması ise, sabahtan akşama sadece geçimini sağlamak için çalışan insan özgür sayılabilir mi? Onun kendine ayıracağı vakti var mıdır ki yetilerini - şayet körelmemişse - olabildiğince geliştirsin?

Böyle bir düzende insan ekonomik çarkın bir dişlisi durumuna indirgenmiş, kendine yabancılaşmıştır. İnsanca güçlerini geliştirmek şöyle dursun, bütün gün çalışmasına karşılık karnını bile

doğru dürüst doyuramaz duruma düşürülmüştür.

İnsanın asıl amacına, yani özgürce gelişmesine yabancılaşma, sermaye sahipleri için de geçerlidir bir ölçüde. Onlar da daha çok üretim, daha çok kâr tutkusunun körüklediği bir ortamda, servetlerini yitirmemek, rakiplerine ezilmemek, servetlerine servet katmak uğruna bütün güçlerini seferber etmektedirler. Tüm emeklerini mala, mülke, paraya dönüştürmektedirler. Geriye kalan az-buçuk zamanda ise; paranın elde edebileceği kolay ve bayağı zevkler içinde ömür tüketmektedirler. Oysa özgürlük, mallaşan insanın, silkinip insanlaşmasıdır.

Öyleyse insana önce kendini kazandıracak özgürlüğü nasıl gerçekleştirmeli? Sosyalistlere göre önce üretim ilişkilerini halkın yararına değiştirmeli. Bunun için yönetim emekçilerin eline geçmeli. Sömürüye son verip, gelir dağılımında eşitlik sağlanmalı. Üretim araçları kamulaştırılmalı.

Öyle bir düzen kurulmalı ki, orada insan üretimin aracı durumuna düşüp, kendine yabancılaşmasın. En az iş saati ile geçimini sağlayabilsin. Ve geri kalan zamanını özgürce, insanca güçlerini geliştirebilme yönünde kullanabilsin. Orada devlet bir baskı aracı değil, insanın kendini aşma çabasında ona yardımcı olabilsin.

Ne var ki, böyle güzel bir düzen kurulamamıştır daha. Sosyalist devrimler de uygulamada yönetici bir azınlığın, uzman bir bürokrat kadronun diktasına dönüşmüştür. Devleti ve üretim araçlarını eline geçiren bürokrasi, bir çeşit “devlet kapitalizmi” yaratmış ve onu bir baskı aracı olarak kullanmıştır. Üstelik tek partili kapalı

bir sistemde demokratik denetim de ortadan kalkmış, halk partinin istediği gibi düşünüp yaşamaya zorlanmış ve ileriye dönük bir özgürleştirme süreci adına birey, bozuk para gibi harcanmıştır. Böylelikle yönetimi denetleme olanağı veren demokrasinin erdemi daha bir belirmiş, demokrasiyi ve demokratik kurumları küçümseyenlere veya kulak arkası edenlere iyi bir ders verilmiştir.

ÖZGÜRLÜK VE ÖZGÜRLEŞTİRME

Klasik demokrasilerin temelini kuran özgürlükçü (liberal) öğretinin ereği bireyin yüceltilmesidir. Bunu sağlayan kişi hak ve özgürlükleri doğal, dokunulmaz, vazgeçilmez ve devredilemez olarak kabul edilmektedir. Dolayısıyla kişi hak ve özgürlüklerini korumak, savunmak insan olmanın en doğal gereği sayılmaktadır.

Marksist düşünceye gelince, o da özünde kişinin özgürce gelişmesinden ve yücelmesinden yanadır. Ancak Marksist görüş, hak ve özgürlükleri başlangıçtan beri zaten varolup da korunması gereken kavramlar olarak görmez. Ona göre hak ve özgürlükler ekonomik ve toplumsal koşulların değişmesi ile gerçekleşeceklerdir. Burada, görüldüğü gibi, “özgürlük” kavramı yerine “özgürleştirme” kavramı önem ve ağırlık kazanmaktadır. O zaman da özgürlük zaten varolup da savunulması gereken soyut bir kavram olarak değil, ekonomik koşulların, üretim ilişkilerinin ve toplumsal düzenin değişmesi sonucu elde edilen somut bir durum olarak görülmektedir.

İKİSİNİ BİR ETME

İnsan kendini gerçekleştirip, yapıcı ve yaratıcı yönlerini geliştirerek güçlenir, kendini yenileyip aşarak

yüceltir. Bunun da temel koşulu özgürlüktür. Ancak özgür bir ortamda insan dilediğince gelişir, yenilenir, kendini aşabilir ve özünde tohum halinde bulunan değerlerin yeşerip gün ışığına çıkmasını sağlayabilir. Öyleyse tam özgürlüğü gerçekleştirmek için, onun önüne dikilerek özgürlüğü zorlayan siyasal, ekonomik, toplumsal ve eğitsel engelleri kaldırmak gerekir.

Bunun da en etkin yolu halkın kendi kendini yönetmesi demek olan ve bünyesinde her türlü hak ve özgürlüğü barındıran demokrasi. Yani genel oya dayanan, düşünce ve anlatım özgürlüğü tanıyan, birleşme ve örgütlenme özgürlüğü sağlayan özgürlükçü ve çoğulcu demokrasi...

İnancımız odur ki, yüzyılımızın ilk çeyreğinde emperyalizme karşı ilk kurtuluş savaşını veren Türk ulusu, son çeyreğinde, bağımsızlık ve özgürlüklerden ödün vermeden, demokrasi yoluyla kalkınıp çağdaşlaşmanın ve giderek onun üzerine bile çıkmanın örneğini de başarıyla verecektir.

Özgürlük onun önemini ve yüceltici değerini bilenlerce korunur. Çeşitli siyasal partiler, basın, dernekler, TRT ve Üniversite gibi özerk kurumlar, gençlik, kamuoyu gibi baskı gurupları ve Anayasa Mahkemesi, Danıştay ve Sayıştay gibi doğrudan hükümeti denetlemeye yetkili hukuksal kuruluşlar özgürlük ve demokrasinin nesnel güvenceleridir. Bütün bunların üstünde ve bunlara kaynaklık eden asıl koruyucu etken ise özgür bir eğitimle yetiştirilen kafa ve gönüllerde yeşeren “özgürlük sevgisi” veya “özgürlük ruhu” dur.

TANRISAL ÖZGÜRLÜK

Doğayla; kendiyle ve toplumla uzlaşarak, onlarla barış ve biliş içinde yaşayarak özgürleşen insan, en son Tanrı gerçeğine gönlünü açarak, O’nunla olan ilişkilerinin sezgisine vararak özgürlüğün doruğuna ulaşır. Tanrı her türlü bilgi, kudret ve özgürlüğün kaynağıdır. Gerçeklerin gerçeğidir. O’na gönlünde yer yapan ve sevgiyle yaklaşan elbet ki, O’nun gücünden pay alır. Üstün gerçeklerin idrakine varır. İnsanı aşar ve insan-üstüne ayak basar. Artık onda O’nun kudretinden belirtiler görülür. Başkaları için imkânsız,- mucize gibi görünen şeyler onun eliyle bir çırpıda oluverir. Gücü ve etkinliği alabildiğine artar.

Gülyüzlü olur ve yeryüzünde Tanrı adına, Tanrıca işler yapma özgürlüğünü kazanır. İşte bu, O’nunla bir olmak, Tanrı katında yer almak, varoluşun neşesini duymak, tüm gerçeğe varmak ve tam özgürlüğe kavuşmaktır.

Gerçekte her birimiz, bilinçli veya bilinçsiz O’na koşmaktayız. Dönedolaşa, deneye-yanıla, düşe-kalka, yürüye-koşa en sonunda özgürlüğümüzü O’nun buyruğuna uymakta bulacağız. Yani istemimizi, isteyerek O’nun dileği ile bir edeceğiz.

Bir gün akarsular misâli hepimiz o engin denize dökülecek, denizin gücü ve güzelliğiyle coşup taşacağız. Ve özgürlük neymiş, asıl o zaman doya doya tadacağız. Nitekim o denize dökülen ermişler, “*Her dem yeniden doğarız, bizden kim usanası*” demişler.

Akar suyun önünde deniz, bir özgürlük gibi uzanır. Denize vardığı yerde akarsu, uçansu (şelâle) olur; türküsü coşkunluğun doruğuna ulaşır. Ve suyun denize değdiği yerde, buhar buhar özgürlük özlemi tüter...

MUSİKİ - SES VE RENK ile TEDAVİ (6)

Bulabildiklerimiz ve Bilebildiklerimiz (1)

YAVUZ YEKTAY

*“Seslerin ve Renklerin ötesinde
evrenin sonsuzluğu var,
Gelecek, gebedir ışıklı yarınlara.
Yum gözlerini git ötelere,
Git, gidebildiğin kadar...”*

S. Bicerano

Mayıs 2003 ayından beri Sevgi Dünyası Dergisinde, Musiki ile tedavi tabletlerini notalarıyla birlikte yayınlıyoruz. Canım kardeşim Rauf Yektay bu tabletlerin musikisinin internetle bütün dünyaya yayılması gerektiğini düşündü; çünkü otayan ses duyulmalı idi, terapi olabilsin ve belki bu yoğun sevgi musikisi tüm insanları (hepsinden teker teker bağışlanmak dileriz) EVRENSEL BİRLİK amacımıza götürebilir diye olağanüstü bir duygu vardı içinde... Rauf Yektay’a çok teşekkür ederim, sonsuz saygı ve sevgilerimi sunarım. Ben de aynı düşüncedeyim; hele tüm insanlar AYNI TON’da birleşebilsek...

Ezelî bilgileri anımsarım:

*“Şimdi üzerinde rahatça dolaştığınız,
Her gün AYRI SES’ten,
AYNI TON’da titreşir.
Ve ona benzeyenler de,
Aynı işi yaparlar.
Bu onların dengesi içindir.
Siz bildiklerinizle,
Bir yere geldiğinizde,
Birbirinize karşı
Ve herkes için
Aynı titreşimi göstereceksiniz...”*
Doğrudur, aynı insanlar gibi...

Bir Akdeniz Foku evlat edinmek ve SAD-AFAG'ın
(Sualtı Araştırmaları Dernağı Akdeniz Foku
Araştırma Grubu) çalışmalarına destek olmak ve
bilgi almak için
<http://www.afag.org>

HİÇBİR İNSANIN SESİ BİRBİRİNE
BENZEMEZ VE HİÇBİR İNSAN BİR
DEFA ÇIKARTTIĞI SESİN
AYNISINI BİR DAHA
ÇIKARAMAZ!.. Çünkü sesin rengini

veren SELEN'lerdir. Selen'ler Armonik veya Doğuştan isimleri ile anılır. Ses düzenli dalgalar halinde titreşir ve SİNÜS dalgası veya çizgisi çizer. Ama bir ses yalnız bir sinüs dalgası ile kalmıyor, bir takım armonikler de beraberce oluşuyor. Seslerin arasındaki farklılıkları çevrenin akustığı ve bilhassa armonikler meydana getiriyor...

Meselâ güneş sistemindeki bütün gezegenlerin sesleri ayrı ayrı olmasına rağmen hepsi de aynı TON'dan yani Fa tonundan ses veriyorlar, böylece aralarında bir denge kuruluyor ve Bizi Sevgisinden Yaratan'ımızın kurduğu ince düzen ve ince plân bozulmuyor ve aynen devam ediyor...

Aynı Koro'lar gibi, her korist AYRI SES'ten, AYNI TON'dan okuyorlar ve AYNI TON'da birliğe ulaşmış muhteşem bir armonik bahçesinin ses topluluğunu veriyorlar...

Geçenlerde genç orkestra şefi Üstad ALPASLAN ERTÜNGEALP şöyle diyordu televizyonda: "Ne mutlu ki bana, tınıları ayrı onlarca musiki âleti ve bu âletleri icrâ eden birbirinden üstün ve farklı canlı insandan yapılmış muhteşem ve olağanüstü güzel bir enstrumanı (Orkestra'yı) icrâ ediyorum!..."

İnsanların hayrına ve mutluluğu için bestelediğimiz musiki tabletlerini üç yıl müddetle 20 – 30 kişilik bir grup üzerinde denedik. Kadın – Erkek 15 ilâ 85 yaş arasındaki bu toplulukta, hayret verici üstün başarılar izlediğimiz için, tüm insan kardeşlerimizin de bu musikiyi dinleyip, tedâvi olup, birlik ve bütünlüğe erişmelerinin hayrına olsun dedik...

Onun için hep düşünürüm, birlikte aynı şarkıyı söylemenin, BİRLİK OLMA konusunda kullanılacak bir usul

olduğuna inanıyorum.

Rauf Yektay kardeşim ve diğer bâzı hayırla düşünen hayırlı insanlar ve bu satırların yazarı, böyle internet ile dünyaya yayılacak bir musikinin insan sesi ile de okunması ve bu sözlerin evrensel bir lisanla yazılması gerektiğini düşündük. Ne yazık ki, şimdilik evrensel bir lisanımız olmadığından, en yaygın lisan olan İngilizce'ye tercüme ettirmeye karar verdik.

60 yıllık kadîm bir dostum var: NECAH BÜYÜKDURA. Şimdilik, Sevgi Dünyası Dergisi'nin Mayıs 2003 tarihli sayısında verdiğimiz musiki tabletimizi İngilizce'ye tercüme etmesi için, kendisinin Ankara'daki evine telefon ettik, istirahat ettik, aynı gün akşam üstü internet'den yolladılar.

Nevin ve Necah Büyükdura çifti mutlu bir çift. Hele Nevin hanım iki kedisi ile melek misali bir hayvan dostu. Yazımızın başındaki foto onun için konuldu. Necah dostumuz İngilizce'yi, İngilizce konuşanlardan doğmuşların ana dili olan İngilizce'den daha iyi bilir. Allah razı olsun. "... daha çabuk gönderirdim amma, bestelenmiş Türkçe sözlerin, İngilizce'ye tercümesinde PROZODİ (hecelerin açık, kapalı, kısa, uzun, vurgulu olması ve kelimelerin musiki içinde aynı konuşur gibi dilin kendi karakterine uygun bestelenmesi ile ilgili teknolojik bir bilim) bakımından bozulmaması ve en güzel şekilde olması için biraz uğraştım..." demiş. Necah dostum bestekâr ve çok iyi bir şair olduğu için, şiir tercümesinde üstün başarıları vardır, sonsuz teşekkürler...

Türkçe'si:

Umut, sevi, us ve hoşgörü,
El ele vermişse evrende,

Nemden sıyrılmışsa gözler,
Hemen her şey bir başka güzel...
İngilizce'si:

If hope, love, wisdom and toleration
Are all hand-in-hand in the Universe
If eyes are free of moisture
Then the everything is so (pretty)

(beautiful)

(Not: Pretty yerine beautiful kelimesi de kullanılabilir; daha da güzel olur!..)

Biraz da meditasyon konusuna değinmek isterim. Eylül 2003 ayı Sevgi Dünyası Dergisi'nde, üzerinde yıllardır çalıştığımız musiki ve renklerle tedâvi metodumuzun, meditasyon gibi beynin bazı bölgelerini uyutmak veya beynimizi düşüncelerden ayırmak değil, bilakis beynimizi çalıştırarak ruhumuzu yükseltmek ve arınmak, bedenimizi de her türlü hastalıktan kurtaracak iç salgı sistemimizi harekete geçirmek ve bilinçli bir konsantrasyon içine girerek, bazen de Yaratıcı İmgeleme ile Yaratıcıyla ilişkilerimizi hayrımıza ve bütününe hayrına geliştirmek olduğunu bir nebze yazmıştık.

Meditasyon'un disiplinli ve bilinçli bir tarzda yapılmasını öneririm. Aslında dualarımız, secdelerimiz, sevgilerimiz bizim meditasyonlarımızdır, konsantrasyonumuz ve kadim bilgilere göre "Mirac"ımızdır. Bu saydıklarımız, HUŞU içinde yapılmazsa beklenen SALİH ibadet olmaz. Huşû, alçak gönüllülük, Yaratıcıya boyun eğme, gönlümüzün O'na karşı en ufak bir yanlışlık yapmak korkusu ve sınırsız bir dikkat ve ciddiyet içinde, sonsuz saygı ve SEVGİ ile dolu olma demektir.

Konsantrasyon hakkındaki özet Sevgi Dünyası Dergisi, Ocak 1975, sayı: 73 Sayın Psikolog Güngör Özyiğit'in yazısından alınmıştır. Konsantrasyon ile neler elde edilir?

- Arınmış bir gönülle Yaratıcıya yöneliş,

- Dua ve dileklerimizi böylece sükûnetle sunabilmek,

- Beden ve ruh olarak tam dinlenebilmek,

- An'ı yaşamamızın önemini bulmak,

- Gönlümüzü hayırlı kozmik etkilere açabilmek,

- Şifa kanalı olmak için uygun ortama geçmek,

- Bir sorunumuzun çözüm yolunu bildirecek ilhâm'a açık olabilmek,

- Olayları doğru değerlendirebilmek,

- Olayların dilini çözmek ve anlayabilmek,

- Daha verimli düşünebilmek için sükûnete kavuşmak,

- İlâhi Sevgi'ye kanal olabilmek,

-Yaratıcıya tam teslim olabilmek.

İşte elde edilenlerden akla gelen birkaçı. Verdiğimiz musiki tabletlerine de odaklanmak, o anda musikinin etkisi ile beynimizin disiplinli ve ritmik olarak düşünce sistemine girdiği farkındalığına varmak, pek tabii olarak Bizi Sevgisinden Yaratıcıya kanallarımızı açmak, musiki tedavisine başlamak demektir. En önemlisi:

O'nun emri ve izni ile, beynimizin alt tarafında Hipotalamus bölgesi altında, kafatasımızın hemen hemen tam merkezinde bulunan Epiphis'in üst tarafındaki İÇ SALGI sistemini çalıştırmak ve Yaratıcı vergisi takriben 600 – 800 adet kadar (ilâci) iç salgıyı gereken hasta bölgelere göndermektir.

Hani güllyüzlü İbrahim peygamberimiz "Hastalandığım zaman bana şifa veren O'dur." (Yunus: 107) demişti ya. İşte beynimizdeki bu iç salgı sistemi, gerektiğinde kullanılmak üzere 800 adet kadar özel ilâç salgısı ile yaratılmıştır.

RAST İLÂHÎ

(♩=120)

YARATAN'IMIZIN SELÂMI
GÜLER YÜZLÜ İNSANIN GÜLÜŞÜNDE, VE
GÜLEN GÖZLERİNDE SEVGİYLE...

YAVUZ YEKTA

18.01.1993 - 20.08.2003

SİZ ÖN CE GÜLER YÜZ LÜ OL MA YI ÖĞ RE Nİ NİZ (son)

HER YER DE HER ZA MAN HER YER DE HER ZA MAN HER YER DE HER ZA MAN

HER YER DE HER ZA MAN HER YER DE HER ZA MAN HER YER DE HER ZA MAN

İŞ TE O ZA MAN AL NI NİZ DA GİZ Gİ LER OL MAZ VE

İŞ TE O ZA MAN BİR GÖ NÜ LE GİR MENİN A NAH TA RI E Lİ NİZ DE DİR VE

İŞ TE O ZA MAN BİN GÖ NÜ LE BİR DEN Gİ RE Bİ LİR Sİ NİZ

SİZ ÖNCE GÜLER YÜZLÜ OLMAYI ÖĞRENİNİZ.

İşte o zaman, alnınızda çizgiler olmaz. Ve,

İşte o zaman, bir gönüle girmenin anahtarı elinizdedir. Ve

İşte o zaman, bin gönüle birden girebilirsiniz.

SİZ ÖNCE GÜLER YÜZLÜ OLMASINI ÖĞRENİNİZ.

HER YERDE, HER ZAMAN...

O'na inananlar, O'na teslim olanlar ve O'ndan razı olanlarda, bu özel ve mükemmel terapi sisteminin gerektiğinde kullanılması iznini ve emrini O verir. İnanın kötüde olanlara da aynı izinler çıkar, O'nun adâleti böyledir!.. Yalnız bu gibi hallerde sınavlar, kıssalar ve hisseler vardır... Hepimizin olgunlaşması için...

O'nu her nefesinde ananlara, O'nun yap dediklerini yapanlara, yapma dediklerini yapmayanlara ve aktif bir sabır içerisinde bağışlayıcı olanlara, bizim hazırladığımız musiki ve renk tabletlerimizin faydalı olduğunu gördüm ve şükrettim.

Hayrınıza yazıyoruz, hayrınıza besteliyoruz.

Hayırla okuyunuz, hayırla dinleyiniz.

Dilemek ve dilemesini bilmek önemlidir ve sizin elinizdedir:

“Yapacağınız işi önce hayırla düşünmeye başlayınız,

Hayırla O'ndan dileyiniz,

Sevgi ile yöneliniz,

Sonuçtan korkmayınız.”

“Gönülden gerçek istemesini bilen,

Mutlaka alacaktır,

Hayrına varedilmiş olanları...”

* * *

Bu ay size, yaklaşık 10 yılda besteleyebildiğim, Rast makamında bir musiki tableti veriyorum. Çok yönlü bir tedavi verebilir. Kısaca:

- Başa, gözlere ve felce iyi gelir. Düşük nabız düzenler. Kaslara faydası vardır. Spazm çözücü özelliği dolayısıyla, spastik ve otistik hastalarda başarı ile kullanılır. Kolay doğum için faydalıdır.

- Bestesi gibi sözleri de huzur ve şifa verici ve öğreticidir...

Dinlediğinizde hayır yapmak ve sevmek için bu dünyaya geldiğinizi anlarsınız...

“Siz önce güler yüzlü OLMAYI öğreniniz.

İşte o zaman, alnınızda çizgiler olmaz. Ve,

İşte o zaman, bir gönüle girmenin anahtarı elinizdedir. Ve

İşte o zaman, bin gönüle birden girebilirsiniz.

Siz önce güler yüzlü OLMASINI öğreniniz.

Her yerde, her zaman...”

(Not: “güler yüzlü OLMAYI” ile “güler yüzlü OLMASINI” arasındaki ince fark ne olabilir?)

İçinize neşe, safa ve rahatlık dolacak. Bilge insanlar gibi düşünmeye başlayacaksınız. Ciddi ve mutlu olacaksınız. İçinize huzur dolacak. Bekâ, sonsuzluk ve yerçekiminden kurtulma hissini duyacaksınız. Bu size dünyaya geliş sebebinizi anımsatacak: Tekâmül etmek, insan kardeşlerinize hizmet etmek, evrensel BİRLİK’e varmak...

Yüce Yaratıcı’mıza şükredeceksiniz, şükredeceksiniz...

Ve hemen görevinizi anımsayacaksınız:

“Eğer bir şey için burada iseniz, Yapıvereceğiniz,

Bir tek şey,

En önemlidir şüphesiz:

Gerçekten bilerek,

Gerçekten çalışıp bulunca,

Gerçekten iyide olunca,

Gerçekten doğruyu tutup;

SEVMEK...”

Güzellikleri, dostluğu, birliği, sevgiyi ve barışı birlikte beraber yaşamak ve “ÖNCE SEN” diyerek paylaşmak için

sağlık dolu yıllara el ele olsun...

Not: Sorularınızı ve isteklerinizi <http://www.dostluk.com> adresine bekleriz.

Dip notlar:

1. Bu yazılar bir dizi halinde yayınlanacaktır.

2. Tedaviden yararlanabilmek ve daha evvel çıkmış dergileri istemek için

veya dergiye abone olmak için, 35 yıldır kesintisiz her ay yayınlanan Sevgi Dünyası Dergisi'ni <http://www.dostluk.com>'da ziyaret etmenizi bekleriz.

3. Notası çıkmış musiki tabletlerini dinleyebilmek için kaseti veya CD si isteniyor, inşallah o soruna da bir çözüm bulunacaktır.

EVRENSEL BİRLİK
(♩=112)

Ses : YAVUZ YEKTA
SÖZ: MUHSİN DURUCAN
20.03.2003

IF HOPE LOVE WIS DOM AND TOLE RA TION
U MUT SE Vİ US VE HOŞ GÖ RÜ

ARE ALL HAND-IN-HAND IN THE U NI VERSE
EL E LE VER miş SE EV- REN DE

IF EYES ARE F REE OF MOIS TURE
NEM DEN SİY RİL MİŞ SA GÖZ LER

THEN EVE RY THING IS SO PRET KA- Gü TY
HE MEN HER ŞEY BİR BAŞ (BEAU TI FUL)

e s i n l e r

Doğruluk, güzellik ve iyilik,
İşte insanı insan yapan üç nitelik.

* * *

Sana yapılan kötülüğe iyice bir bak,
Bu, başıslamayı öğrenmek için bir fırsat.

* * *

İnsanlar değışmeye ve gelişmeye sürekli çalışmalı,
İyi ve yüceltici eylemler yaparak iyi olmaya alışmalı.

* * *

İnsan oyun oynar gibi çıkarsız yaşamalı,
Oyundaki coşkuyu yaşama taşımalı.

* * *

Önce kendini bil ve kendin ol,
Bilgelik esenliğe götüren bir yol.

* * *

En büyük hazinenin beynin olduğunu düşün bir daha,
Ve bil ki herkesin yararına açık bir zenginliktir deha.

o l g a y g ö k s e l

Hayallerimizi Zirveye Taşdı

Nadide Kılıç

Henüz Anadolu lisesi sınavı kâbusunun öğrencilerin üstüne karabasan gibi çökmediği bir zamanda ilkokulda okumuştum... Devlet okullarının Türkiye Cumhuriyeti'nin tek eğitim kurumu olduğu, özel okulların pıtrak gibi selamsız sabahsız her yerde bitmediği bir devirde okulu tanımıştım... kırk kişilik sınıfların az bulunup, ilk haftalarda elli öğrenciye hattâ elli beş öğrenciye çıkarıldıkları yıllardı...sıralarda üçer öğrenci olarak otururduk, benim gibi solaklar için üçlü oturmak zor gelirdi. Öğretmenlerimiz tarafından hemen çare bulunur, solaklar her zaman sıra başında oturtulurlardı.

Şimdi yaşı benden küçük olan

anataalar, o günleri hayal edemeyebilirler... hattâ bu denli kalabalık sınıflarda eğitimin başarılı olamayacağına da kanaat getirebilirler. Öğretmenliğin üniversite diplomalı işsizlere istihdam telâşsı içinde öğütüldüğü bu zamanda, veterinerlik çıkışlılara, ziraat mühendislerine ve mimarlara çocuk teslim edildiğini düşününce, onlara hak vermemek elde değil.

Bizim siyah önlükler beyaz yakalar içinde yaşadığımız okullardaki öğretmenlerimiz her derde deva Lokman hekim gibi becerikliydiler. Her derde çare olurlardı. Yıllık müfredatın her alanında başarı gösterirlerdi... El

işleri dersimiz de müzik dersimiz de bir şölen havasında geçerdi. Bütün öğretmenlerimiz en az bir enstrümanı çok iyi bildikleri gibi bize resimde ve tahta işlerinde de aynı güzellikte el becerileri kazandırıyorlardı. Folkloru da baleyi de aynı çatı içinde barındırabiliyorlardı. Belki de dünyanın başarısında Öğretmen Okulu ve Köy Enstitüsü çıkışlı öğretmenlerin rolünü unutmamalıyız. Gidilecek tek okul olmasının ikinci en büyük önemi ise (bana göre) sosyal kaynaşma idi. Birinci sınıftan başlayarak son sınıfa kadar derinleşen bir arkadaşlık ve sevgi paylaşımı içinde öğrenim görürdük. O simsiyah önlük içinde her çocuk değerliydi ve eşit muamele görüyordu. Zengini, fakiri, kalbur-üstü, kalbur-altı gözetilmeksizin her öğrenci, kabiliyeti ve çalışkanlığı ile değerlendiriliyordu.

Öğretmenimiz bu kaynaşmaya çok önem verir, uyumsuzluk içinde olan öğrencileri, kendilerine güven kazanabilmeleri için mutlaka en başarılı olanların kümelerine dağıtırdı. Bu her zaman iyi sonuç verirdi. Tembellik yapan çocuk, küme arkadaşlarına kendini kabul ettirmek için gayret sarf ederdi... O dönemde okul araç-gereçlerimiz tam değildi. Bu nedenle herkes (çoğunlukla zengin çocukları) evlerindeki oyuncaklarını vb. şeyleri getirerek bu ihtiyacımız karşılanırdı.

Beden Eğitimi dersindeki top ihtiyacımızı, babası bahçıvan olan Aynur karşılardı. Her boyda topu vardı. Bu toplar hem sağlam hem de pahalıydı. Bir bahçıvan maaşından çocuğu için ayırdığı top parasını hep düşünürdüm. O zamanlar dile getirilmese de büyüklerimizin sosyal ilişkilerinde ekonomik güç ve statü büyük önem taşırdı. Maaile görüşmeler hep gelirleri

birbirine yakın, sosyal açıdan birbirinin yaşamını zorlamayanlar arasında yapılarıydı. Birbiriyle kaynaşanlar arasında hiçbir zaman etnik ayrılık söz konusu değildi. En önemli husus köyden göç edenler ile eşraftan olma ayrımıydı.

Köyden gelen, okuma yazması olmayan, okur-yazar olan insanlar için geçim kapısı park bahçıvanlığıydı. Çünkü ilçenin çok büyük ve tarihi değeri olan parkı ve Çamlık denilen korusu vardı. Geniş bir alana yayılan parkın, ilçe halkı ve biz çocuklar için apayrı bir yeri vardı. Bahçıvanlar, işlerini toprak ağası gibi bir çalımla sahiplenirlerdi. Çocuk parkındaki oyunlarımıza bile karışırlardı. Sadece Hüseyin Amca bize karşı hoşgörülüydü. Bize Aynur'a gösterdiği şefkâtle yaklaşırdı. Bizi azarlayan meslektaşlarına karşı çıkar onları uyarırdı. “Çocukların, diktiğin bitkilerden ne farkı var. Bak her biri inci çiçeği gibi narin, örsellersen solar kar, güzelliklerini göremeden kurutursun” diye ikaz ederdi.

Hüseyin Amca'nın kızına ilgisini okul ziyaretlerinde de fark etmiştim. Beş yıl süresince, saç ve sakal tıraşını olmuş, yeşil ütülü pantolonunu, her zaman cilâlanmış ayakkabılarını giyinmiş gelirdi. Mis gibi Limon kolonyası kokardı. Başka zaman hep terekli köylü işi kasketini giydiği halde, okula şapkasız gelirdi. Modern olduğunu göstermek için azami gayret sarf ederdi. Onun içinin de düşüncelerinin de köylülüğüne uymayan bir güzellikte olduğunu düşünürdüm. Bana, eşraf eşraf diye böbürlenlen çoğu ilçenin ileri gelenlerinden daha üstün bir kişilikteymiş gibi gelirdi. Hattâ babamı

bile biraz bağınaz bulurdum. Her zaman “Benim kızım olduğunuzu unutmayın. Aile şerefimize leke getirmeyin...vb” ihtarlarda bulunurdu.

Aynur, her zaman düzenliydi, her yıl yeni çanta ve şık ayakkabılar giyerdi. Onu gören, bir bahçıvan çocuğu olduğunu anlayamazdı. İlkokulu, silgileri, kurşun kalemleri onun elinde görmüştük. Onun beyaz dantelli kolalı yakasına imrenirdim. Ben patiskadan yapılmış bir yaka taşımıştım. Çünkü ailem her zaman sadelik içinde yaşamaya önem verirdi.

Hüseyin Amca'da her zaman göze çarpan şey, çocuğuna, Aynur'un okulundaki statüsüne saygı duyması idi. Saygı, sevgi ve okumaya, eğitime gösterdiği hevesini, çocuğuna şefkatle hoşgörü ile sunarak gösteriyordu. Kızının voleybol maçlarını hiç kaçırmadan izlerdi. Aynur'un babası olarak anılmaktan sevinç duyuyordu.

23 Nisan müsameresine hazırlanırken, Çaykovski'nin Kuğu Gölü Balesi'ne seçilen kız arkadaşlar ikinci günü ağlayarak okula gelmişlerdi. Babaları kuğu giysilerini çok açık saçık buldukları için baleye katılmalarını men etmişlerdi. Artık 5. sınıftaydık. Sadece Aynur neşeliydi. Çünkü Hüseyin Amca için bu giysi bale için elzem bir durumdu. Kızının kültürel etkinlikten mahrum kalmasını istemiyordu.

Yıllar sonra yeğenimi Anadolu Lisesine yazdırmak için kardeşimle okula gittiğimizde Aynur'la karşılaştım. O küçük kızdan sadece kıvrıkcık saçlar kalmıştı. Şimdi uzun boylu, atletik vücutlu, sıırım gibi bir beden eğitimi öğretmeni olmuştu. O kısacık dakikalarda uzun uzun Hüseyin Amca'dan konuştuk. Artık emekli

olmuş. Çiçekçilikle uğraşıyormuş.

Son günlerde haberleri izledikçe, gazeteleri okudukça hep onu anımsar oldum... Dayanamayıp yazıma da kattım. Yoksa çocukluk anılarım sizi neden ilgilendirsin! Bunu biliyorum.

* * *

Bir gün Anadolu'nun her hangi bir köyünde nasıl karşılanıyorsa orada da aynı olağan işlerinin başındaydı insanlar... mahalli giysiler içinde orta yaşlı iki kadın fasulye ayıklıyorlardı. Biraz ileride ise bir kadınla bir erkek bostan çitini onarıyorlardı. Eşofmanlı bir genç kız beliklenmiş süt mısırlarını çatıya asmak üzere merdivene tırmanmıştı... mısırların asıldığı yerde ipliklere geçirilerek kurutulmak için güneşe bırakılmış biberler, patlıcanlar sarkıtılmıştı.

Kameraman ile röportaj yapacak olan gazeteci hanımı görünce hemen ayağa kalkıp buyur ettiler. Ona da bir sekmen vererek yanlarına oturtular. Gazetecinin sorularını yanıtlarken, bir yandan da çalışmaya devam ediyorlardı. Ağızlarından çıkan her sözcük, birbiriyle sözleşmişçesine “O çocukken de başkaydı. Bu köyde hiç kimse onun yürüdüğünü görmemiştir.” cümlesiyle sonlanıyordu.

Her yere zıplayarak, koşarak gidermiş. Bir işi yapmak için saniyeler yeterli olurmuş. İşini eksiksiz, tam yerine getirirmiş. Bunları söylerken “Biz onun başaracağını zaten biliyorduk Biz ona çocukluğunda inanmıştık” demek istiyorlardı. Bu hallerinde her zaman olduğu gibi Anadolu insanının övücü içine gizleyerek yaşamasının payı büyüktü. Gazeteciye bu bilgileri verirken hiç birinin ne sesinde ne yüzünde küçük bir abartı yoktu... ama

gözleri... Hepsinin gözlerini özlem kaplamıştı... İçlerinden biri, evin temeltaşı, ailenin ocağının en eski tuğlası olan babaannesi, gazeteciden gözyaşlarını saklamadı. “Biz kızımızı Devlete verdik. Koklamaya kıyamadığımız kızımızın nasıl büyüdüğünü göremedik. O bizim tek ceylanımızdı.” Yaşlı kadının sözlerine bu kez yengesi ve annesi nokta koyuyordu... “Onu telli duvaklı evlendirmeyi isterdik, istemez miydik!? Ama artık o başka bir seçim yaptı. Hevesi bizimkine uymadı. Olsun. Buradaki bütün kızlar, şimdi Sorgun Ortaokuluna gitseniz görürsünüz... Hepsi onun gibi olmak için yarışıyorlar. O hepsinin içinde yatan aslan oldu.”

Aslan olmak, küçük bir şey mi? Hem de binlerce küçük yüreğin içine yerleşecek kadar alçakgönüllü, tazıdan hızlı, tüyden hafif bir aslan olmak az şey mi?

Bunu yapmak, çocuk büyütmenin Alfabetasını yeniden yazmak kadar büyük bir iş... Çankırı'nın bereketli yeşilliği içine gizlenmiş mütevazı bir yaşamın fertleri, küçük kızlarının gözünü kamaştıran hayalleri için sessiz kalmayı bilmişler... gerekli olduğunu hissettikleri anda, sıcak nefesleriyle kızlarının soğuk terini silmeye hazır beklemişler... Süreyya'nın ailesinin her bireyi, amcasından babasına, annesinden yengesine, her zaman atletizm ne olduğunu kavrayamayan yüreklerinde, salt kızları gönül koydu diye, dualarla yolcu etmişler. Henüz ortaokulda iken yarışan torununa “Ben kızıma altın takarım” diye onun gücüne güç katan bir babaanne olmayı başarmışlar.

İşte başarının tılsımı burada kendini gösteriyor.

- Kuşak farkını bir yana atarak, çocuğunun hatta torununun coşkusunun, seçiminin ortaya çıkmasına izin vermek. Kendi ebeveyn tecrübelerini namluya sürülmüş fişek gibi hazır bekletirken, çocuğunun ruhsal berelenmelerini büyütüp yaşamını iltihaplandırmadan zorlukları atlamasını sağlamak.

- Tenkide ve yargılamaya eşik olmadan, çocuğunun ruh bütünlüğünün kapısında kilit olmak. Gerekli olduğu zamanlarda Bütün dünyanın karşısına çıkıp savunulacağını ona hissettirmek.

- Evlatlarının en zor anlarında en ağır, kaldırılamayacak kadar büyük hatalarını bile anlatabileceği, gündüzün aydınlığında gecenin kalın dokusu gibi saklayıcı bir sessizliği becerebilmek.

- Çocuğunuzun yepyeni bir zamanda yeni bir dünyaya, yeni şartlara doğduğunun bilincine varıp, onun duygu zenginliğini ve heyecanını tanıyabilmek.

- Her adımında, her seçiminde koşulsuz anata sevgisi ve şefkatiyle yanında yer almak.

İyi bir ana baba ya da şefkatli sağlam bir aile olmak için master yapmak, üniversite diplomalarını sıralamak gerekmiyor. Sanırım Hüseyin Amcalar gerekli... çocuğunu narin bir inci çiçeği gibi örselemeden onun kökünün kemresi olmayı şeref bilmek yeterli.

Ben bu yazıyı yazarken Süreyya Ayhan henüz son Dünya Atletizm Şampiyonası'nda koşmadı. Ülke olarak, ondan birincilik bekliyoruz ama derecesi ne olursa olsun, bizi bu denli büyük hayallerin zirvesinde tuttuğu için onun bacakları sağ olsun...

İç Anadolu'nun yeşilliğine gizlenmiş ailesi gibi bahtiyarlık kaderi olsun.

İNTERNETTEN ÖYKÜLER

İNTERNETTEN ÖYKÜLER

İHTİYAR ADAM

İhtiyarlığa adım atalı çok olmuştu. Gözleri dalgalara takılmış halde, iyi kötü yönleriyle geçmişi düşünüyordu. İnsanlığa karşı pek güveni kalmamıştı. İyilik yaptıkça nankörlük gördüğünü düşünüyordu. Çoğu kişinin kendisine "enayi" gözüyle baktığını da biliyordu. Fakat karşılıksız iyilik yapmaktan vazgeçmiyordu. Çünkü kendisini hayata bağlayan çok az değerden birisi de, kendisine olan saygısıydı. Onu da kaybederse, her şeyini kaybetmiş olacağını düşünüyordu.

İhtiyar adam kayalıkların üzerinden yavaşça doğrudu, denizin kenarına atılmış kırık içki şişesi gözüne takılmıştı. İçki içmezdi ama görüp de almazsa ve bu kırık şişe birine zarar verirse vicdan azabı duyacağını düşündü. Onun şişeyi yerden aldığını gören biri kız, biri erkek iki genç gülüştü. Erkek; "Çöpçü herhalde." dedi. İhtiyar adam herkesi hoş görmeye çalışırdı, özellikle gençleri ama yine de gencin, kendisi hakkında arkadaşıyla şakalaşırken biraz sesini alçaltmamasına, kendisinin duymaması için gayret etmemesine canı sıkılmıştı.

İhtiyar kırık camları atmış dönerken, gençlerin az önce kendisinin oturduğu

kayalarda, azgın dalgalara karşı şakalaştığını, birbirini itekler gibi yaptığını gördü. Biraz daha uzakta bir kayaya gidecekti ki, birinin denize düşme sesi ve çılgılığı kulaklarında çınladı. Kız düşmüştü. Sportif yapılı gencin hemen atlayıp kızı kurtarmasını bekledi. Fakat kayadan kayaya telaşla koşan genç atlamaya cesaret edemiyordu.

Genç ne yapacağını bilemez halde dalgaların uzaklaştırdığı kız arkadaşına bakıyor, bağıriyordu. Sağa sola deli gibi koştururken, hemen yanından birinin denize atladığını duydu, bu az önce dalga geçtiği ihtiyar adamdı.

İhtiyar adam dalgaların tüm zorluğuna rağmen, güçlü kulaçlarla kıza yetişti, saçlarından yakaladı kayalara doğru çekti. Kayalara yaklaştığında kıyıdaki genç, kızı yakalayıp önce yukarı, sonra sahile çekti.

İhtiyar adamı o anda unutmuştu bile. Birden aklına gelip denize doğru baktığında ihtiyar adamın halâ çıkmadığını gördü. İhtiyar kollarında derman kalmamış halde, kendisini kıyından koparmaya çalışan dalgalara kendini bıraktı. Genç çılgına döndü, sevdiği kızı kurtaran, az önce dalga geçtiği ihtiyar gidiyordu. Kısa zamanda büyük şeyler olmuştu hayatında. Hayatta en çok sevdiği kişiyi kurtaramamış, başkası kurtarmıştı ve o da şimdi kendisinden özür bile dileyemeden, boynuna tüm utançları takarak sonsuza dek gidiyordu.

Kendine tam gelememiş kız, gencin sulara atlayışına baktı, bağırdı ama nafile. Oysa arkadaşının kendisi kadar bile yüzemediğini iyi biliyordu. Genç erkek tüm çabasına rağmen ihtiyara yaklaşamamıştı bile, dalgaların üzerinde boğulan değil, sanki dinlenen biri gibi duran ihtiyar da sanki gülümsüyor gibiydi. Genç bir anda ihtiyardan daha çok kıyından uzaklaştığını fark etti. Bitiyordu her şey. "Gerçekmiş demek ki " diye düşündü, hayatı, arkadaşları, sevdikleri hızlıca gözlerinin önünden geçiyor gibiydi. İnsan ölüme yaklaşıncaya böyle oluyormuş. Su yutuyordu ve mücadeleyi bırakmıştı.

İNTERNETTEN ÖYKÜLER

İNTERNETTEN ÖYKÜLER

Birden beklenmedik bir şey oldu; genç adam kolunun kuvvetlice yakalandığını hissetti, önce köpekbalığı aklına gelip telaşla çekmek istedi ama hemen yanında ihtiyaç adamı fark etti. İhtiyaç adamı önce kolundan yakalamış, sonra yakasından tutup, onu bir bebek gibi çekmeye başlamıştı.

Göz açıp kapayana kadar kıyıya gelmişlerdi. İhtiyaç adamı, genci kızın yanına kadar atmış, nefesleniyordu. Gençlere gülümsedi; "Siz de, ben de bu gün güzel dersler aldık. Ben kendi adıma çok mutlu oldum. Siz kimseyi küçümsememeyi öğrendiniz. Ben de bu küçük dalgalarda sizi deneyerek, insanlığın ölmediğini gördüm. Delikanlı beni kurtarmaya gelmen, beni ne kadar mutlu etti sana anlatamam. Fakat ben daha bu dalgalara yenilecek kadar kocamadım."

İhtiyaç kıyıda kendilerini toparlamaya çalışan gençlerin bir şey söylemesine fırsat vermedi; "Hoşçakalın !. . ." deyip yürüdü.

Gençler peşinden koşamadıkları ihtiyara şaşkınlıkla, içlerinde bir buruk sevinçle bakakaldılar.

Cennet ve Cehennem

(Paulo Coelho'nun Şeytan ve Kadın kitabından)

.. "Yollar oldukça uzunmuş, yokuş yukarı gidiyorlarmış, güneş yakıcıymış, ter içinde kalmışlar, susamışlar. Bir dönemecin ardında harika bir mermer kapı görmüşler; kapı, ortasında bir çeşme bulunan altın döşeli bir meydana açılıyormuş, çeşmeden berrak bir su akıyormuş. Yolcu kapıdaki bekçiye dönmüş.

'İyi günler.'

'İyi günler,' diye yanıt vermiş bekçi.

'Burası harika bir yer, adı ne?'

'Burası cennet.'

'Ne iyi, cennete gelmişiz, çünkü çok susadık.'

'İçeri girip dilediğiniz kadar su içebilirsiniz', demiş bekçi ve eliyle çeşmeyi göstermiş.

'Atımla köpeğim de susadılar.'

'Kusura bakmayın,' demiş bekçi. 'Buraya hayvanlar giremez.'

Yolcu çok üzülmüş, çok susamışmış, ama suyu tek başına içmek istemiyormuş.

Bekçiye teşekkür edip yoluna devam etmiş. Epeyce bir süre yamaç yukarı gittikten sonra eski görünümlü küçük bir kapıya varmışlar, kapı iki yanı ağaçlıklı toprak bir yola açılıyormuş. Ağaçlardan birinin altında, şapkasını alına indirmiş, uyur gibi yatan bir adam varmış.

'İyi günler,' demiş yolcu

Adam başını sallamış.

'Atım, köpeğim ve ben çok susadık.'

'Şurada taşların arasında bir pınar var,' diyen adam eliyle orayı işaret etmiş. 'İsteddiğiniz kadar su içebilirsiniz.'

Yolcu, atı ve köpeği pınara gidip susuzluklarını gidermişler. Yolcu bekçiye teşekkür etmiş.

'İsteddiğiniz zaman yine gelebilirsiniz,' demiş bekçi.

'Buranın adı ne?'

'Cennet.'

'Cennet mi? Ama mermer kapıdaki bekçi bana orasının cennet olduğunu söyledi.'

'Orası cennet değil cehennemdi.'

Yolcunun akli karışmış 'Sizin adınızı kullanmalarına niye izin veriyorsunuz? Yanlış bilgi vermeleri büyük karışıklığa neden olur!'

'Hiç de değil. Aslında onlar bize büyük bir iyilikte bulunuyorlar. En iyi dostlarına sırt çevirenlerin hepsi orada kalıyor çünkü.'

İki Yaşam Arasında

Dr. Michael Newton
Derleme: Acar Doğangün anısına
Arın İnan

Bundan dört yıl önce yayınlamış olduğumuz "İki Yaşam Arasında Ruhun Yolculuğu" adlı dizide Dr. Newton'un, geriye götürücü hipnoz yoluyla yüzlerce insan üzerinde yaptığı araştırmaları ve elde ettiği değerli bilgileri okumuştuk. Bu dizide de, yine Dr. Newton'un en son araştırmalarına dayanarak, ölüm anından tekrar doğuma kadar, dünya ötesindeki yolculuğumuzun daha önce görmediğimiz ilginç ayrıntılarını izleyeceğiz.

Geçen Ay İKİ YAŞAM ARASINDA ruh eşleri ve birbirine bağlı ruhları incelemiştik. Çeşitli enkarnasyonlarda yeniden bir araya gelen ruh eşleri ve yaşadıklarını sizlere aktarmıştık. Bu ay ilginç bir aşk hikâyesine tanık olacağız.

OLAY 46

Maureen, randevu almak için beni aradığında sesinde bir ivedilik vardı. Maureen, Kalifornia'daki muayenehanemin yakınında yaşıyordu ve New York'tan onunla ilk kez tanışmak üzere gelen bir erkek arkadaşını bana getirip getiremeyeceğini soruyordu. Daha önce hiç görmediği bu arkadaşı ile ilgili sorduğumda aşağıdaki hikâye ortaya çıktı.

Üç ay önce bir internet sitesinde 25 kişiden oluşan bir grup insan ölümünden sonraki hayatla ilgili chat yapıyorlardı. Tartışmalar aynı şeye ilgi duyan insanlar arasında geçiyordu. Maureen ve ismi Dale olan erkek arkadaşı da bu tartışmalar esnasında ruh eşleriyle ilgili bölümü tartışırken, titreşimlerinin birbirlerine yakın olduğunu hissettiler. Maureen kendi düşüncelerinin Dale tarafından aynen yansıtıldığını görünce bunu esrarengiz bir şey olarak tanımladı. Bundan sonra birbirleriyle daha fazla konuşabilmek için özel chat odasını kullanmaya başladılar.

Maureen ve Dale elli yıl önce birbirlerinden birkaç ay arayla San Francisco civarında doğmuşlardı. Birbirleriyle başarısız evliliklerini konuştular. Ve her ikisi de içlerinde henüz gönüllerini açacak şeyi bulamamanın tarif edilmez üzüntüsünü yaşıyorlardı. Konuşmaları çoğunlukla yaşam ve ölüm etrafında dönerken Dale ona benim kitabımı okuduğunu söyledi. Ve California'da buluşup, aynı anda yapılacak bir regresyon seansı için

benden randevu almaya karar verdiler.

Onlara verdiğim randevu günü tesadüfen onların ilk tanıştıkları günden bir sonraki gün çıktı. Muayenehaneme şaşkın gözlerle geldiler ve onlara trans halinde olduklarını ve zaten bana ihtiyaçlarının olmadığını söyledim. Birbirlerini gördükleri an tanıdıklarını fark ettiklerini söylediler. Maureen "Birbirimize gülümseme tarzımız-gözlerimizdeki ifade-birlikte attığınız kahkahanın sesi-tokalaşırken birbirimizi bağlayan titreşimler- kendimizi öylesine güçlü ve farklı hissetmemize neden oldu ki etrafımızda olan bitene tamamen kayıtsız kaldık" dedi.

Ben bu vakayı Maureen'in bakış açısından sizlere anlatacağım. Bunun nedeni ilk irtibat kurduğum kişinin o olmasıdır. Seans esnasında Maureen'in yaşamında 1920'lerden müzikler veya Charleston dansı yapan dansçıları gördüğünde déjà vu yaşadığını öğrendim. Maureen çocukluğundan beri aniden ölümlerle ilgili kabuslar gördüğünü de söyledi.

Süjelerimi hipnoz esnasında en son yaşadıkları hayattan itibaren ruh dünyasına sokmaya çalışırım ki ruh dünyasına girişin doğal mucizelerini kaçırmazsınlar. Bu hipnoz tekniğinin avantajlarından biri de bir önceki yaşamdan rahatsız edici izlerin şimdiki fiziki bedene taşınıp taşınmadığını bize göstermesidir. Bu süreci hızlandırmak adına süjeleri direkt anne karnından itibaren ele almanın onlarda karmaşa yarattığını da tespit ettim. Bu aynen bir insanı bir evin arka tarafına götürüp evin önünü tarif ettirmeye benzemektedir. Böylesine hızlandırılmış bir işlemle ruh dünyasına giriş yapmak mutlaka durulması gereken oryantasyon istasyonlarının da es geçilmesine sebep olmaktadır. Bu duraklar, bir önceki

hayatın sonu ani ölüm ve travmayla bitmişse özellikle önemlidir. Ölüm sahnelerini atlamayarak, süje ıstırap verici fiziki anılardan da korunmuş olur.

Geçmiş hayatının en önemli olayına doğru onu yönlendirmem üzerine, Maureen beni ölümüne sebep olan olaylara götürdü.

Aşağıda sorulu cevaplı olarak verilen Maureen'in seansı yer almaktadır:

Dr.N: Erkek mi yoksa Kadın mısınız?

S: Aslında genç bir kızmı.

Dr.N: Adınız nedir?

S: *Samantha. Kısaca Sam diyebilirsiniz.*

Dr.N: Neredesiniz ve şu an ne yapıyorsunuz?

S: *Yatak odamdayım. Aynanın önünde parti için hazırlanıyorum.*

Dr.N: Ne partisi?

S: *(Duraklıyor ve hafifçe gülüyor) Bu parti ... benim için. Bu gün benim 18. Yaş günüm ve ailem benim için büyük bir parti veriyor.*

Dr.N: Mutlu yıllar Sam. Bugünün tarihi ne?

S: *(kısa bir tereddüitten sonra) 26 Temmuz 1923*

Dr.N: Aynanın önünde olduğuna göre, aynaya bakıp orada ne gördüğünü bana söylemeni istiyorum.

S: *Sarışınım, ve saçlarım bu gece yapılmış durumda. Beyaz ipek bir elbise giyiyorum. Bu benim ilk parti elbisem. Yeni alınmış yüksek topuklu beyaz ayakkabılarımı da giyeceğim.*

Dr.N: Anlattıklarından harika olduğun anlaşılıyor.

S: *Rick de aynen böyle olduğunu*

söylüyor.

Dr.N: Rick de kim?

S: *(şimdi rahatsız olmuş ve kızarmış bir şekilde) Rick benim... arkadaşım... bu gece çıkacağım erkek. Şimdi makyajımı bitirmem gerekiyor. Birazdan gelir.*

Dr.N: Beni dinle Sam. Makyajını yaparken de sanırım benimle konuşabilirsin. Rick'le ciddi misiniz?

S: *(Yeniden kızartıyor) ... eh... fakat fazla hevesli de görünmek istemiyorum. O kendini bulunmaz hint kumaşı sanıyor ama biliyorum ki o da beni istiyor.*

Dr.N: Bunun önemli bir parti olduğunu anlıyorum. Umarım senin onun arabasına koşman için yakın zamanda kornasını çalmaya başlar.

S: *(kızarak) Kesinlikle hayır! Bunu severdi ancak kapımızı uygun bir şekilde çalacak ve hizmetçi onu içeri alıp kapıda beklemesini sağlayacak.*

Dr.N: Parti evinizden uzakta bir yerde mi?

S: *Çok uzakta değil. San Francisco merkezindeki zarif ve güzel bir malikânede.*

Dr.N: Peki Sam, şimdi zamanda biraz ileri, partinin olduğu zamana gidelim. Şimdi bana orada neler olup bitiyor anlatabilir misin?

S: *Harika bir zaman geçiriyorum. Rick muhteşem duruyor. Ailem ve arkadaşları benim ne kadar büyümüş olduğumu konuşuyorlar. Müzik ve dans var. Pek çok arkadaşım beni kutluyorlar.(birdenbire yüzü kararıyor) insanlar çok fazla içiyorlar ve ailem bunu bilmiyor.*

Dr.N: Bu seni rahatsız ediyor mu?

S: *İçki her zaman bu tarz ilişkilerin*

içinde olur. Bizi neşelendiriyor ve hür hissetmemizi sağlıyor elbet ki. Ben de içiyorum. Rick ve bazı arkadaşları da içkinin içine düşmüş vaziyetler.

Dr.N: Şimdi biraz daha ilerleyelim. Bundan sonra ne oldu?

S: (Yüzü yumuşuyor ve konuşması yavaşlıyor) Rick ve ben dans ediyoruz. Bedenini bana yaslamış. Her yerimiz ateş içinde. Kulağıma fısıldıyor ve partinin dışında bir yerde yalnız kalmamızı istediğini söylüyor.

Dr.N: Onun bu teklifi sende neler uyandırıyor Samantha?

S: Heyecanlıyım...fakat bir şey beni geri çekiyor... Onu yeniyorum.... Çünkü istekliyim... Belki de ailemin beni onaylamayacağını düşünüyorum... yine de bu hissettiğim bundan da farklı bir şey. O anın heyecanıyla bunu kafamdan atıyorum.

Dr.N: Bu heyecanla kal. Sonra ne oluyor?

S: Kimsenin bizi görmeyeceği bir şekilde yan taraftaki terastan Rick'in arabasına gidiyoruz. Kırmızı bir spor araba. Muhteşem bir gece ve arabanın da üstü kapalı.

Dr.N: Sonra sen ve Rick ne yapıyorsunuz Sam?

S: Arabanın içine geçiyoruz. Rick saçlarındaki tokayı çekip çıkarıyor ve onları serbest bırakıyor. Ateşli bir şekilde öpüyor beni. Arabayı nasıl kullandığını göstermek için de otoyola çıkıyor.

Dr.N: Yolun nerede olduğunu ve hangi yöne gittiğinizi bana anlatabilir misin?

S: (şimdi sinirlenmiş bir şekilde) Pasific Kıyısı Oto yoluna doğru güneye

iniyoruz.

Dr.N: Bu seyahat nasıl geliyor?

S: Kendimi canlı hissediyorum. İlk bir gece ve rüzgar saçlarımı uçurup yüzüme doğru savuruyor. Rick'in bir kolu benim omzumda. Beni sarıyor ve bana dünyadaki en güzel kız olduğumu söylüyor. Her ikimiz de birbirimize aşık olduğumuzu biliyoruz.

Dr.N: (Süjemin ellerinin titremeye başladığını ve bedeninin katılaştığını fark ettim. Ellerini avuçlarıma aldım çünkü neyin geleceğini hissediyordum). Şimdi Samantha şunu anlamamı istiyorum ki benimle konuşmaya devam ederken ben senin yanında olacağım ki seni olabilecek şeylerden hızlıca geçirebileyim. Bunu biliyorsun değil mi?

S: (Solgun bir şekilde) Evet...

Dr.N: Bu araba seyahatinizde bazı şeylerin değişmeye başladığı ana gidelim.

S: (Şimdi süjenin bedeni iyice sarsılmaya başladı) Rick çok fazla içmiş ve şimdi de virajlar başladı. Virajlar keskin ve Rick'in sadece tek bir eli direksiyonda. Okyanusa bakan bir uçurumun kenarındayız. (Şimdi bağırarak) RICK YAVAŞLA!

Dr.N: Yavaşlıyor mu?

S: (Ağlıyor) AMAN TANRIM, HAYIR YAVAŞLAMAYACAK! GÜLÜYOR VE YOLA DEĞİL BANA BAKIYOR.

Dr.N: Hızlan Sam, devam et.

S: (Hıçkırıyor) Bir sonraki virajı kaçırıyoruz. Araba boşlukta uçuyor ve okyanusa düşüyoruz.. Ben ölüyorum.... su... çok soğuk.... nefes alamıyorum.... Oh.... Rick.... Rick...

Duruyoruz çünkü Samanta'nın ruhunu fiziki bedeninden çıkarırken bu travmatik olayın duygularını da hafızadan silmem gerekiyor. Ona, pek çok kez fiziksel ölüm geçirdiğini ve iyi olacağını söylüyorum. Samantha, erkek arkadaşıyla önce gitmek istemediğini çünkü gençliğinin henüz baharında olduğunu söylüyor. Ancak Rick'ı de kaybetmek istemiyor.

Ruh üzerine araştırmalarım başladıgımda Samantha ve Rick gibi birlikte olmuş olanların Ruh Dünyasına yine birlikte gireceklerini zannediyordum. Ölüm sahnelerinde bir istisna hariç bunun böyle olmadığını anladım: Onları seven kişilerle birlikte öldürülen küçük çocuklar bu kişilerle birlikte Ruh Dünyasına girmekteler. Bu konuya daha sonra yeniden

değineceğim. Birbirlerinin esas ruh eşi olan varlıklar bile birbirlerinden ayrı bir şekilde Ruh Dünyasına giriş yapmaktalar. Bu eşsiz birlikteliğin kaybının oldukça üzücü olduğu bir gerçek ancak ruhlar Spatyoma geçtiklerinde rehberleri ve arkadaşları tarafından en uygun zaman ve yerde karşılaşıyorlar. Her ruhun kendine has bir yükselme rotası, oryantasyon durakları, enerji yenilenmesi vardır. Bu aynı ruh grubunda olan varlıklar için de geçerlidir. Aynı şey Rick ve Samantha için de geçerliydi.

Dr.N: Rick'i başka bir yerde görüyor musun?

S: Hayır, Yeniden okyanusa dönüp ona yardım etmek istiyorum. Beni yukarı doğru çeken kuvvete karşı koymak istiyorum.

Dr.N: O güç sizi Pasific Okyanusundan yukardaki belli bir yere mi çekiyor?

S: (Süje şimdi sakinleşti fakat inlemeleri devam ediyor) evet, Dünyadan çok uzaktayım şimdi.

Dr.N: (Bu her zaman sorduğum bir sorudur) Daha ileri gitmeden ailene güle güle demek istiyor musun?

S: Hayır... hayır... şimdi değil... sonra.... şimdi hemen gitmek istiyorum.

Dr.N: Anlıyorum. Şimdi ne görüyorsun Samantha?

S: Bir tünelin ucunu. Açılıyor ve kapantıyor... kendi hareketini kendi idare ediyor sanki. Onun içinden geçiyorum ve daha hafiflemiş hissediyorum kendimi. Şimdi her şey çok parlak. Cüppe giymiş birisi bana doğru geliyor.

(Gelecek AY: Bu konuyla ilgili yazımıza devam edeceğiz.)

Durun, Kalkın, Dinlenin

Nadide Kılıç

Biliyorum. Ne kadar çok çalıştığınızı. Çalışmaya daldınız mı öyle yemeğini bile unuttuğunuzu hattâ bir on dakikalık dinlenme aralığını bile kendinize çok gördüğünüzü biliyorum. Çalışmayı öyle seviyorsunuz ki, elinizi işe değdirdiğinizden en son dakikaya kadar yorgunluk nedir bilmiyorsunuz... İyi, çok iyi. Öyle ise niçin oturduğunuz yerden kalkamadığınızı söyleyip, duruyorsunuz. Kollarınızın et kestiğini, bilekten, yukarısının başkasının uzvu gibi size yabancılaştığından niçin yakınıyorsunuz? Ya gün boyu evraklara dalıp sanki üç bilinmeyenli denklemi çözemeyen liseli çocuklar gibi kafanızı patlatırcasına başınızı masadan kaldırmadığınıza ne diyebilirsiniz?

Dinleyin midenizden gurultular geliyor. Yine öğününüzü atladınız. Tamam canım, iş bitince yemek yemek daha tatlı oluyor. Ama dinleyin vücudunuz hiç de sizin gibi düşünmüyor. O dinlenmek, daha rahat çalışmak istiyor. İnanın, çalışmalarınızın arasına onar dakikalık dinlenme ve sakinleşme zamanı bırakırsanız, daha huzurlu ve verimli iş çıkartırsınız.

Çünkü bir işin intizamlı bir çalışma ile yapılabilmesi için en önemli husus yeterli bir çalışma zamanı içinde yapılmasıdır. Biz bu zamandan daha kısa bir süre içinde bitirmeyi istersek.... Yani sabırsızlık gösterirsek, ruhsal olarak büyük bir gerginti içine gireriz. Biz bu hal içinde çalışırken vücudumuz da bu gerilmeden nasibini alır. Daha çabuk yorulur. Eğer arada kısa dinlenme araları koymazsanız. İş saatinin sonundaki dinlenme zamanınız,

çalışmaya ayırdığınız zaman kadar uzun sürebilir. Bu durumda iş saatinizden kazandığınızı sandığınız zaman, aslında heba ettiğiniz, harcadığınız saatlerinizden başka bir şey değildir.

İyi bir çalışma için kısa aralıklı dinlenmelerin işin sonucuna etkisi her zaman olumlu olacaktır. Ayrıca vücutça ve kafaca daha sakin ve zinde olacağımız için hata yapma riskimiz de olmayacaktır. Ya da az olacaktır.

Dinlenmenin ikinci şekli ise yorulduğumuz o işi öylece bırakarak başka bir şeyle meşgul olmaktır. Eğer dikiş dikiyorsanız, bırakıp, kitap okuyabilirsiniz. Ya da bulaşık yıkayabilirsiniz. Eğer yazı ya da muhasebe işinde iseniz, yerinizden kalkıp, tamir edilecek bir eşyanızla uğraşabilirsiniz.

Dinlenmenin gereği hem vücut hem de ruhça rahatlamak ve çalışarak kaybettiğimiz enerjimizi yeniden kazanmaktır. Bu nedenle öğün atlamadan, besin almalı, ayrıca kısa süreli çay saatleri tespit etmelisiniz.

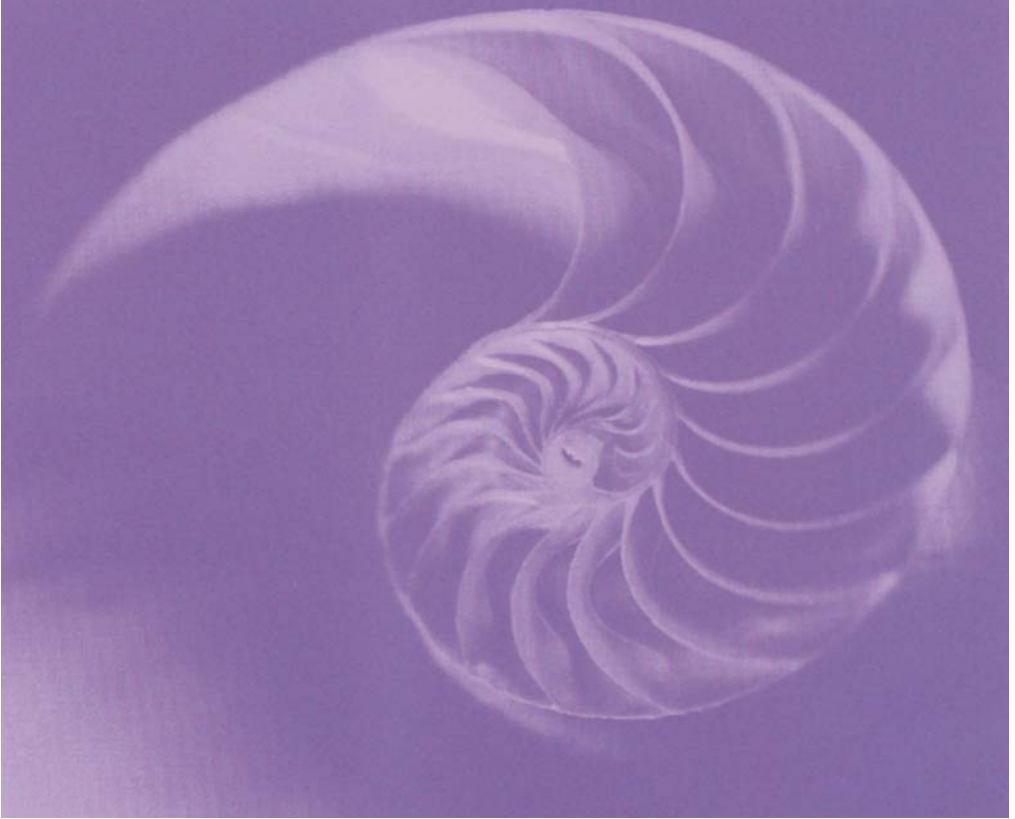
Eğer gün içinde çok zor bir işin üstesinden gelmişseniz, kendinize bir kutlama hediyesi almayı unutmayın. Böyle bir jesti sizden almak ruhunuzu ziyadesiyle mutlu edecektir. Vücudunuz ise bu mutluluktan iliklerine kadar gevşeyip dinlenecektir.

Sıcak ve ılık banyo almayı da ihmal etmeyin.

İşte böyle siz durmadan çalışıyorsunuz halâ... Durun işi bırakın ve dinlenin...

Kendime Mektuplar

Nelda Bayraktar

“Sanki gönüllerimizin altına tıpa takıyoruz. Kabın içi kirlenmiş gibi tıpayı çekiveriyoruz. Boşalan şeyin tamamı biriktirmiş olduğumuz sevgi halbuki. Sonra da ondan mahrum kalıp yeniden biriktirmeye uğraşıyoruz.”

Hayır dilini en güzel kullanan dostuma merhaba. Bu tanım sana gerçekten uyuyor çünkü ben senin dilini kötü kullandığımı ne gördüm ne de duydum. Her zaman nezaketli konuşmanın bir yolunu bulursun sen. Benim gibi değilsin. Benim halâ kendime hakim olamadığım yönlerim var. Bunu da hemen dilimde görebilirsin. İnsanların cehaletleri dillerinin hemen ucundadır çünkü.

Düşünsene her şeyi dilimizle ifade edebiliyoruz. Sevgimizi, düşüncelerimizi, hiddetimizi, gururumuzu, kıskançlıklarımızı, şefkatimizi, şımarıklıklarımızı... Bu nedenle bazen yakıyor, bazen serinletiyor, bazen de acıtıyoruz. Adeta dilimizin de iklimi var. Ama kendini eğiten insanın dilinde hep Bahar mevsimi var.

Doktorasını yapmış, Üniversiteye hoca olmuş çok güzel konuşan bir tanıdığım

vardı. Hepimiz onun adını “Bay Kibar” takmıştık. İş arkadaşlarının yanında öylesine kibar konuşurdu ki hayran kalırdık. Neyi, nerede konuşması gerektiğini iyi bilir, nezaket kurallarına da harfiyen uyardı. Aradan yıllar geçti. Bir gün bir seyahat esnasında onunla karşılaştım ama garip bir şekilde. Başka birisiyle arasında bir tartışma çıkmış, kavga ediyordu. Gerçekten o olduğuna inanamadım. Hiç duymadığım sözcüklerle saldırıyordu karşısındakine. Gözlerinden şimşekler çıkıyor, yüzü kızardıkça kızarıyordu. Öylesine şaşırdım ki anlatamam. Dilini güzel konuşmaya alıştırdığını sandığım kişi, gönlünü hazırlamadığından yenik düşmüştü.

Geçenlerde de kendimde bir şey buldum. Çoğunlukla sevgi dolu olduğuma inanırım ya. Buradaki arkadaş grubumdan birisinin söylediği ve zor durumda kaldığım bir yalanıyla yüz yüze geldim. Bu arkadaşımı severdim. Birlikte güzel günlerimiz oldu. Pek çok şeyi paylaştık. Ama böylesi bir şeyle karşılaşacağım aklımın ucundan geçmezdi. Yine de diğer yönleriyle takdir edilen bir insan çünkü. Gönlümde ona karşı olan bütün sevgi bir anda siliniverdi. Sanki gönüllerimizin altına tıpa takıyoruz. Kabın içi kirlenmiş gibi tıpayı çekiveriyoruz. Boşalan şeyin tamamı biriktirmiş olduğumuz sevgi halbuki. Sonra da ondan mahrum kalıp yeniden biriktirmeye uğraşıyoruz. Ne boş bir çaba. Gönlümdeki sevginin bitmiş olması bir yana, o kişiye karşı içimden, garip bir şekilde, ceza verme dürtüsü de geçip duruyordu. Ceza vererek onun da canını yakmanın dayanılmaz cazibesine kapılmış, bunu ne zaman yürürlüğe koyacağımın planlarını yapıyordum adeta. Çok şükür ki “elinize ve dilinize indirmediklerinizden bağışlanansınız” sözü imdadıma yetişti de kendimi korudum. Ama sonra düşününce, bu sözün bile beni tam rahatlatmadığını gördüm. Çünkü içimde bir kez planını kurmuştum bunun. İşte o an kendimi gördüm aynada. Sevgi dolu gönül diye bilinen bir gönlün gizli noktalarında duran olumsuz duygular kendilerine yer bulunca gayet güzel çıkabiliyorlar. Bu da o gönlün henüz yeterince olmamış olduğunun da bir kanıtı oluyor. Hani hatırlarsın ajanların gerçek kimliklerini öğrenmek için avuçlarına sigara bastıkları olurmuş. Can havliyle isimlerini kolayca söyleyiverirlermiş çünkü. Şimdi ne yapacağımı merak ediyorsun değil mi? O arkadaşla konuşacağım. Hangi güdülerle, neden o yalanı söylediğini öğreneceğim. Belki bu konuşmam onun bu yönüne engel olabilir. Fakat aynı şekilde devam ederse de elbet ki sabrımı başında bekçi edeceğim.

Senin de yazdığın gibi “ömür dediğin nedir ki, bir nebze manâ yalnız”. Onu iyi, güzel ve faydalı geçirebilmek önemli. Gönlünün ve dilinin iklimi insanları her zaman rahatlatan, sıkmayan, terletmeyen ve üşütmeyen insanlardan olmayı diliyorum, Bizi Sevgisinden Yaratan’dan. Bu nedenle mektubunda yazdığın gibi insanların yaşam felsefeleri, onların hangi olayların karşısında, nasıl tepki verdikleri ve dillerini hayırdan mı şerde mi kullandıklarıyla çok yakından ilintili olsa gerek. Çünkü her insanın yaşam felsefesi, başkalarının nasıl yaşamasının değil, önce kendisinin nasıl yaşaması gerektiğinin doktrindir bence.

Canım Dostum, iyi ki varsın. Kendine çok iyi bak. Özellikle de kalbine. Bize çok lâzımsın.

*Özde bir kardeşin
Nelda Bayraktar*

Kaç Türlü Medyumluk Vardır?

Medyumlar genel olarak dört ana gruba ayrılırlar:

1. Sezgisel medyumlar;
2. Fiziksel medyumlar,
3. Şifa medyumları,
4. Enkarnasyon medyumları.

Bu dört ana grubun da kendi içinde çeşitleri vardır.

Medyum olan şahsın ruhu, önce, irtibata geçeceği varlığın ruhu ile karşılaşır ve aralarında kendinin bile farkına varamadığı bir şekilde etkileşim başlar. Bu tecrübeye başlarken ortamın sakin, huzurlu ve güvenli olması

medyum için çok önemli ve gereklidir. Bu ortamı sağlamanın, celse yöneticisinin dikkat edeceği noktalardan biri olduğunu daha önce belirtmiştik. Tecrübi olmayan medyumluk vakalarında ya da birden gelişen olaylarda yanında operatörü olmadan transa geçen medyumun ne kadar zorluk çekeceği açıktır. Bu, kaptanı olmayan -ki bu operatördür- bir gemi ile bilinmedik denizlere açılmak gibidir. Çünkü dünya maddesi dışındaki ortamlarda, bizi gözeten, kollayan iyi ve üstün varlıklar olduğu gibi, dünyadaki ruha tebelleş olmaya hazır, zararlı ve geri varlıklar da vardır.

Daha sonra irtibat kuvvetlenerek kendisinin şuuruna varabileceği hale gelir. En sonunda aldığı ruhsal tesirleri kendi fizik bedeninde de gösterebilecek durumda irtibat iyice güçlenir. Medyumlar, bu tezahürlerin çeşitlerine göre 4 ana gruba ayrılırlar.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, bir insana medyum denilebilmesi için onun mutlaka ruhsal bir varlıkla, biz yaşayanlar arasında aracılık yapıyor olması gerekir. Medyumluk alanına girmeyen, ama ruhsal olay olarak kabul edilen pek çok vaka vardır ki, Parapsikolojide bunların duyular dışı idraki algılandığının kabul edildiğini görmüştük. Örneğin, dünyada yaşayan iki insan arasındaki telepatik ilişki, bu olayın medyumluk kapsamı içinde ele alınmasını gerektirmez... Aynı şekilde ruhsal tesirleri alan, hisseden, fakat bunları ifade edemeyen şahıslara da medyum denemez.

Sezgisel Medyumluk ve Çeşitleri Nelerdir?

En yaygın medyumluk çeşitlerindendir. Bu çeşit medyumlar aldıkları tesirleri söz, yazı, mimik, hareket, şekil ve resimle naklederek. Üstün bilgi ya da mesaj verecek olanların, ki büyük bilgi medyumları enderdir, tekâmül seviyesi ve bilgi kapasitesi çok önemlidir. Kelime dağarcığının geniş olması ve bilgi verdiği konu ile ilgili terimleri bilmesi gereklidir. Çünkü varlıklardan gelen tesirleri anlam olarak idrak ederler ve kendi ruhsal ve bilgi seviyelerinin elverdiği ölçüde naklederek. Bu yüzden bazı varlıkların, verecekleri bilgiyi medyumun bilmemesi üzerine, operatörden onu uyandırmasını ve konu ile ilgili bilgilendirmesini istedikleri görülmüştür. Medyum konuyu iyice anladıktan sonra, bilgi verme işi kaldığı yerden devamı edebilmiştir.

Aynı şekilde medyumun kalitesi kadar, bilgi verilen topluluğun niyeti, ciddiyeti ve kalitesi de önem taşır. Kaliteli varlıklar ancak kaliteli medyumlara ve topluluklara giderler. Çünkü onlar basit konularla, küçük şahsi problemlerle uğraşmazlar. Onlar tüm insanlığa, herkese faydalı olacak bilgiler vermek isterler ve ancak bu niyetle irtibata geçerler. İrtibata geçmeden önce de medyumunu ve topluluğu tetkik ederler; çünkü nedeni olmayan, rasgele iş yapmazlar. Sırf merak için, eğlenmek için, yapılan irtibatlarda böyle bilgi veren varlıklarla karşılaşmak hemen hemen imkânsızdır.

Bu medyumluk türünün dezavantaj olacak bir özelliği de vardır. Bu türdeki her medyum için geçerli değildir, özellikle medyumluğu gelişmemiş ya da hafif olanlar için geçerlidir: Alınan tesir nakledilirken, medyumun şuurlatının, zanlarının da araya katılması tehlikesi vardır.

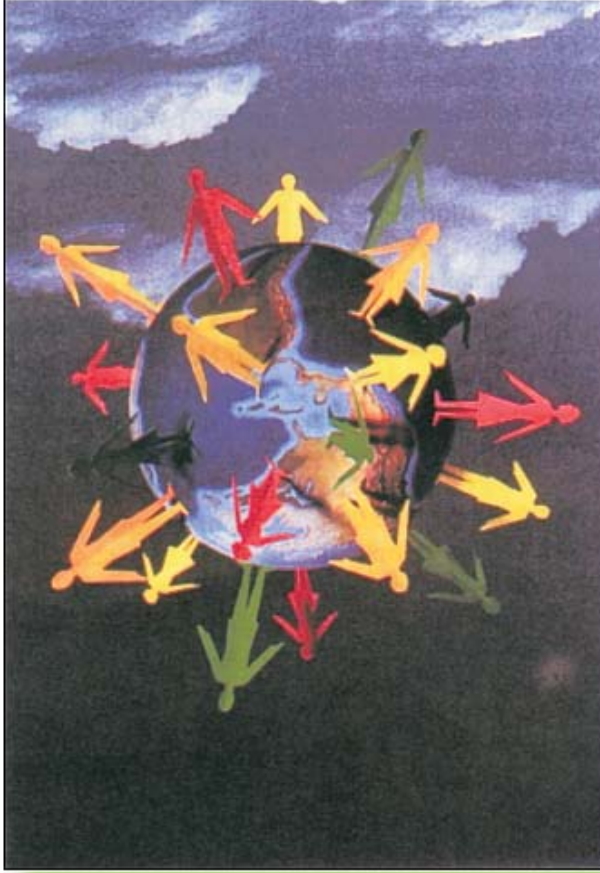
Sezgisel medyumluk grubu içinde şunları sayabiliriz:

1. Ruhsal Görme (Klervoyan)
2. Ruhsal İşitme (Klerodiyen)
3. Telepati
4. Yazıcı Medyumlar
5. Psikometri Medyumluğu
6. Radyestezi

Gelecek sayımızdan itibaren sırayla bu medyumluk çeşitleri hakkında bilgi ve örnekler vermeye çalışacağız.

(Yazılar Dr. Refet Kayserilioğlu'nun, Refik Kayahan'ın, Dr. Günhan Arıcan'ın, Reha Eroğlu'nun Ruh ve Madde Dergisi ilk 3 cildindeki yazılarından ve Dr. Bedri Ruhselman'ın kitaplarından derlenmiştir.)

IŞIĞIN HAZİNESİ

"The Fireside of Treasury of Light" kitabından
Çeviren: Nelda Bayraktar

Bu yazı dizisi bazılarınca Altın Çağ, Kova Çağı, Milenyum diye de nitelendirilen New Age yazarlarına ait önemli ve anlamlı kitapların çok kısa özetlerini içermektedir.

Bu Kitaplar insanların hayatlarını değiştirebilmiş, toplumu etkileyebilmiş dahası düşüncelerimizi yeni ve heyecanlı istikametlere yönlendirebilmiştir.

Yazarlar, düşünce adamları, şairler, spiritüel üstatlar, hümanist psikologlar, devrimciler ve Şamanlar bu dizide Yeni Çağ'ın birbirinden farklı ve çeşitli düşünce unsurlarını ortaya koymaktadırlar.

ERKEKLERİN KENDİLERİNE SAKLADIKLARI SIRLAR

Dr. Ken Druck ve James C. Simmons

Erkekler günümüzde dünyanın en iyi saklanan sırlarının bekçisidirler. En derinimizdeki korkularımızı, güvensizliklerimizi, en neşeli rüyalarımızı sevdiklerimizden ve güvendiklerimizden bile sakındığımız kendimize has duygusal yaşamlarımız vardır. Belki de yaşamımız boyunca gizlediğimiz bir korkumuz veya bir sır fantezimiz vardır. Veya sonuç olarak daha duyarlı ve itiraf etmeye cesaret edemediğimizden daha kolay incinebilir varlıklarızdır.

Varlığımızın önemli bir kısmının üstüne “çok gizli” damgasını basar ve onu dosyalarız. Ve onun varlığını eşimizden, kız arkadaşımızdan, çocuklarımızdan ve arkadaşlarımızdan bir sır gibi saklarız. Kendimize ait olan bu şeyi aynı zamanda bir tehdit unsuru olarak da görürüz. Belki de bu bizi sıkır. Veya başkalarına yansıtmak için seçtiğimiz imajımızı zedeler.

Sırlarımızı saklamak için çeşitli yerler buluruz. Onları “Harika Bey” veya “Bay Sıkı İş Adamı” şeklindeki rollerin içine gizleriz. Eski işlerimiz ve başarısızlıkla sonuçlanmış evliliklerimiz ise o sırları gömdüğümüz yerler olur. En büyük başarılarımız bile bazen en derin sırlarımızı gizlediğimiz yerler olabilir.

Fakat sırların varlıklarını hissettirecek bir yolları her zaman vardır. Halbuki biz onları dosyalamış, onlarla işlerimizi bitirmiş ve unutmuşuzdur. Onlar yine de oradadırlar. Çoğunlukla oradan uzaklaşmakta inat eden bir mutsuzluk

hissi veya huzursuzluk maskesi takarlar. Bazen sağlığınıza ilgili sorunlardadırlar. Örneğin: ülser, yüksek tansiyon, kalp krizi gibi. Bazen de eşlerimize, çocuklarımıza, patronumuza veya çevremizdeki dünyaya yönelik ani hiddet patlamalarıyla ortaya çıkarlar.

Burada insanın içini sıkıyan bir ironi vardır. Dev bilgisayarların milyarlarca veriyi anında süreçlendirdiği enformasyon çağında yaşıyoruz. Yeni enformasyonu uyarlamak içinse muazzam miktarda zaman ve enerji harcıyoruz. Ve yine de kendimizle ilgili bazı bilgi türlerini süreçlendirmemekte inat ediyoruz.

Pek çok erkek işlerinin ve ilişkilerinin hapishanesinde sırlarıyla birlikte yaşar. Hastalarımın biri olan Stan sonunda hapishaneden kaçmaya karar verdikten sonra kendini ve eşiyle olan ilişkilerini yeniledi: “Eşim, benimle ilgili her şeyi bildiğini düşünüyordu. Fakat ondan gizlediğim pek çok şey vardı. Bunlardan bazıları kendime bile itiraf etmekten sıkılacağım şeylerdi. Örneğin işimden nasıl nefret ettiğim, babamın mutsuz bir insan olarak yaşamış olması, kendimin de gittikçe ona benzediğim gibi... Şimdi eşimle bunları konuşmayı reddedişimin evliliğimi nasıl etkilediğini görebiliyorum. Sırlarım bizi birbirimizden ayıran duvarlara benziyormuş meğer.”

“On dört yıl aynı işte çalıştıktan sonra, yaşamımdan nefret eder olmuştum. Tıpkı babam gibi, günde on saat çalışıyor, eve yorgun ve yorgun dönüyor ve bunu da kendime saklıyordum. Çünkü şikayet etmeye hakkım yok diye düşünüyordum. Eşim bana nasıl olduğumu soruyor ben de ona “Beni yalnız bırak. Yorgunum, işte

bu kadar” diyordum. Ama içimden her gün biraz daha ölüyordum.

“Sonra eşim hastalandı. İşte bu her şeyi değiştirdi. Hayatımda ilk kez onu kaybetmekle yüz yüze geldim. Her ikimiz de gönlümüzü birbirimize açtık. Ben ne kadar mutsuz olduğumu ona anlattım. Onun da benzer duyguları yaşadığını öğrenince şaşırdım. Onu dinledikçe rahatladım. Sonra onunla yaşamımızı nasıl değiştirebileceğimizi konuştuk. Omuzlarımdan sanki büyük bir yük kalkıyordu. İçimdeki mutsuzluğum artık içimde kilitli kalan bir şey olmayacaktı.

“Hayatımda ilk kez yalnızlık hissetmedim. Lynn sonunda iyileşti ve biz her zamankinden daha fazla birbirimize eş olduk. Ben çılgın iş tempomda bazı değişiklikler yaptım. Şimdi daha mutluyum. Nasıl hissettiğimi kabul etmem ve bunu dillendirmem epey bir zamanımı aldı. Düşüncelerimde neler olduğunu söyleyebilmek yine de garip geliyor ama eskisinden iyiyim. Hem de çok iyi.”

Webster Sözlüğü, sır (secret) kelimesinin Latince secretus’tan geldiğini söyler. Bunun anlamı “ayrı kalmak, ayrılmaktır”. Saklanan sırlar da bizi, bizden ayırıyor ve kim olduğumuzu bir bilmece haline getiriyor.

Burada da bir başka ironi var. Sırlar tanım olarak saklanması gereken şeylerdir de. Yine de açık edilmek onların kaderinde vardır. Yaşam da sürekli açılan bir sırdır. Doğa (insan doğası da bunun içine girer) sonsuz sırlar, bilmece, kamufle ve keşifler sunar insanın önüne. Yaşamlarımız da bunlarla anlam kazanır zaten. Bir ilişkiyi, gizemleriyle olduğu kadar

gerçekleriyle de kazanırız.

Bu kitap, erkek psikolojisi üzerine son on iki yıldır yaptığım çalışmanın bir ürünüdür. Genel deneyimlerimin yanı sıra, onlarla yoğun bir şekilde çalıştım. Yaptığım seminerlerde, üniversite hocaları, tesisatçılar, hakimler, emekli ordu mensupları, doktorlar, işadamları da dahil olmak üzere onların bireysel ve kolektif sırlarını öğrenip anlamaya çalıştım. Ve onlar sonunda sessizlik barikatı dediğim şeyi yıktılar. Babalarımızla, annelerimizle, eşlerimizle, arkadaşlarımızla, işlerimizle ve çocuklarımızla olan ilişkilerimizi sorguladık. Her seminerin sonunda orada bulunanların hepsi bir marangozun iç dünyasıyla, bir cerrahın iç dünyasının çok farklı olmadığını gördüler. Hemen hemen hepimizin benzer korkuları ve ümitleri var. Erkeklerle yaptığım bu çalışma, gruplara katılan kişiler, erkek ve kadınlarla yaptığım özel görüşmeler bu kitabımın temelini oluşturmaktadır. Onlardan öğrendiğim en önemli şey: Sırların ardında her erkeğin gerçek güce ve duyarlılığa sahip olma arzusunun yattığıdır. Her kadın da erkeğinde bunu arar zaten.

GÜCÜN TAOSU

R. L. Wing

Tao Te Ching her bireyde gizli olan özel bir gücün varlığına dikkatimizi çekiyor. Lao Tzu’nun Te adını verdiği bu güç kişinin doğadaki güçlerin (Tao) farkında olması ve onlarla aynı titreşimde olmasıyla ortaya çıkıyor. Lao Tzu’nun sisteminde realitenin niçin ve nasıl fonksiyon gösterdiğini anlayarak doğanın yolunu hiç değiştirmeden rotasında nasıl gittiğinin de farkında

olmak yer alıyor. Biliriz ki nehrin akıntısına ters yüzmeye değmez fakat nehrin hangi yöne aktığını biliyor muyuz acaba? Lao Tzu, doğada sürekli devam eden oluşların farkında olmanın insan davranışlarındaki paralel oluşlara da iç görü getireceğine inanıyor. Örneğin Bahar mevsiminin daima Kış'tan sonra gelmesi gibi gelişme de daima gerilemenin ardından gelir. Tıpkı bunun gibi fazla yerçekimi bir gök cismini mahvedebilmesi gibi, her şeye sahip olma arzusu da bir fikrin mahvına sebep olabilir.

Kâinattaki her madde ve enerji gibi duygusal ve zihinsel yapılar da sürekli dış güçler tarafından etkilenir ve şekil değiştirirler. Gücümüzün çoğu, inançlarımızı desteklemek, savunmak ve diğerlerini onlara inandırmaya çabalamak ve onları da sürekli kılmak arzusuyla israf edilmektedir. Bunun ne derece aptalca olduğunu bir kez anladığımızda, doğadaki evrimi kendi yararımıza çevirebiliriz. Bunu da, değişimi kabul ederek, değişimin bir parçası olarak ve onu destekleyerek yapabiliriz. Doğadaki güçlerle yaptığımız iş birliği, bizi onlardan biri yapar. Böylece verdiğimiz kararlar dinamik ve gelişen realiteler olduğundan, daha önceden belirlenmiş şeyler olmadığından bizi yanıltmazlar. Ve o zaman başkalarının göremediği şeyleri biz görebiliriz. Vizyon geliştirebilir ve geleceğimizin vizyon gücümüzle oluşmasını sağlayabiliriz.

Lao Tzu, insanlarda güç duygusu olmadığına, onların isteksiz ve paylaşımdan uzak olduklarına inanmaktadır. Kişisel güçlerine inanmayanlar ise korku duymaktadır. Onlar bilinmeyenden korkmakta çünkü kendilerinin dışındaki dünyayla

özdeşleşememektedirler. Ve böylece onların diğerleriyle psikolojik bütünleşmesi ciddi olarak yara almakta ve böylece kendi toplumları için de tehlike oluşturmaktadırlar. Zalimler gücü hissetmezler, onlar hiddet ve iktidarsızlık hissederler. Onlar gücü ellerinde otoritenin değil, sadece şiddetin bir şekli olarak kullanırlar. Daha yakından bakıldığında, başkalarının üstünde hakimiyet kuranların aslında güvensizliğin esiri oldukları ve yavaş yavaş ve gizemli bir şekilde kendi davranışlarından incindikleri görülür. Lao Tzu, dünyadaki rahatsızlıkların pek çoğunu, insanların kendilerini güçlü ve bağımsız hissetmemelerine bağlamaktadır.

Güçlü bireyler hiçbir zaman kendi güçlerini belli etmezler ve yine de diğerleri onları bilen kişiler olarak tanımladıklarından sözlerini dinlerler. Onlar bilgiyi saçarlar ancak bu doğrudan anlayıştan ve doğayla yaptıkları deneyimlerden ortaya çıkan ilhamsal bilgidir. Onlar şefkatli ve cömerttirler çünkü onlar o gücün ancak başkalarına iletebilirlerse kendilerinin içinden akacağını içgüdüsel olarak bilirler. Tıpkı elektrik gibi ne kadar fazla enerjiyi, ilhamı ve bilgiyi iletebilirlerse o kadarını alırlar.

Gerçek güç, sade, zeki, deneyimsel olarak zengin bir şekilde yaşarken dünyayı etkileme ve değiştirme gücüdür. Güçlü bireyler başkalarının örneklik gücü ve davranışlarla etkilerler. Gruplar içine girdiklerinde onları dinleyenleri etkileyebilecek varlığa sahiptirler. Bu bir çeşit entelektüel çekimdir. Bu çekim gücü insanın kendini aşarak başka her şeyle özdeşleşmesiyle meydana gelir. Realitenin tekâmülüyle özdeşleşen

bireyler belirginlik ve güç geliştirirler. Bunun nedeni onların her şeyden haberdar olma güçlerinin aktif olarak çevrelerindeki kâinatı da tanımlıyor olmasıdır.

Kişisel güce ulaşan bireylerin yaşamlarında iki ana değişiklik gerçekleşir: Entelektüel bağımsızlığın artması ve sadeliği olan gereksinim. **Kâinatı anlamanın bir yolu olan Taoizm, inanç temeli üzerine kurulmamıştır, deneyim temeli üzerine kurulmuştur.** Tüm sosyal sistemlerin kendisi geçici deneyimler olurken, İnsan aklı gelişmektedir. Başkaları tarafından yorumlanan veya yaratılan anlayış sistemlerine dayanmak, ilhamı kurutacak ve bireylerin kendi akıllarını genişletmelerine ve hasadını almalarına engel olacaktır.

Kendileriyle arasına doktrinler ve dogmalar koyan bireyler güç geliştiremeyecek ve kâinatın kişisel bilgisini yönetemeyeceklerdir.

İnançlardaki, çevredeki ve yönetimindeki sadelik bireyi realitenin gerçeğine yaklaştırır. Sadeliği yaşayan bireyleri başkaları kullanamaz çünkü onlar, ihtiyaçları olan her şeye sahiptirler; onlar aldatılamaz çünkü yalan da realitenin bir diğer yönünü gösterir onlara. Sadeliğe ilgi duymak aslında özgürlüğü arzu etmektir ki bu kişisel gücün en üst ifadesidir. Özgürlüğü bir insanın sahip olduğu bir şey olarak düşünürüz hep. Fakat o, bireye özgürlük ve yaşamına manâ getiren şeylerin yokluğudur aslında. Gereksiz arzulardan, ihtiraslardan kurtulmak özgürlüğe ve yaşamın manâsına kavuşmaktır. Lao Tzu, bireyin yaşamının tüm kâinatı kapsadığına fakat bireyler yaşamlarının bazı bölümleriyle

ilgili takıntılar geliştirdiklerinde onların dar, sığ ve merkezden uzak hale geldiklerini söylemektedir. Takıntılar, ihtiraslar aklın içinde bir bunalım yaratmaktadır. Ve bunlardan kurtulmaya başladıkça özgürlük duyguları, güven, bağımsızlık ve güç paralel olarak artmaktadır.

Tao Te Ching'in, kendine has bir kitlesi vardır. Bu felsefe entelektüel gelişmelerinin eşliğinde olan bireyleri kendine çekmektedir. Felsefe, örneğin davranışlarda ve amaçlarda psikolojik hamleler yapmaya fırsat vermektedir. Davranışlardaki yeni hamleler kâinatla olan bağımız üzerinde yeniden düşünmemiz gerekliliğinden, amaçlardaki yeni hamleler de arzularımızın artık sadeliğin içinde kök salmasından ve duygusal yanılmadan kurtulduğumuz için olmaktadır.

Tao Te Ching felsefesi, pek çok kademede yazılmıştır. Derinleştikçe daha fazla güç geliştirirsiniz. Daha fazla potansiyele sahip oldukça siz, iç görüleriniz daha güçlü ve derinleri görür hale gelir. Laoa Tzu'nun ardında bıraktığı felsefe, aslında bir deneyimdir; öyle ki bireyler evrimlerinin bir sonraki safhasına girmeye hazır olduklarında onu alırlar. Böyle bireyler ise hem kendi kaderlerini hem de dünyanın kaderini aktif bir şekilde yönetenlerden olurlar. Tekâmül gücümüzün farkına varıp onun üzerinde kontrol kurabilir hale geldiğimizde, bu bizi gözle görülür bir şekilde birleştirecek ve bizi daha şefkatli, eşgüdümlü, hem sosyal hem de evrensel bir organizma olarak çevremizden daha haberdar hale getirecektir.

İNSANLARI VE HAYVANLARI BİRLEŞTİREN GİZEMLİ PSİŞİK BAĞ (5)

“Hayvanların Gizemli Güçleri” adlı kitaptan
Derleyen: Belgin Tanaltay

İnsanlar Ve hayvanlar Arasındaki Sevgi Ölümünden Sonra da Devam ediyor mu?

Ölümünden sonraki hayatta hayvanınıza kavuşacağınıza inanıyor musunuz?

1991 yılında National Enquirer dergisinin yaptığı ilgi çekici ankete katılan hayvan sahiplerinin neredeyse yarısı (yüzde 49) hayvanlarıyla cennette kavuşacaklarına inanıyordu. Dikkate değer bir şekilde Los Angeles, New York, Dallas, Philadelphia ve Washington D.C. de yapılan bir ankette kadınlardan (yüzde 44) çok erkeklerin (yüzde 56) sonsuz hayatı hayvanlarıyla paylaşmak istedikleri ortaya çıktı.

Washington’dan bir yazar, tanrının “sahibiyle” köpeğini ayırmayacağını söylüyor.

Dallaslı bir dişçi de hayvanların sahiplerine cennette eşlik edeceklerini, aksi takdirde bizi özleyeceklerine inandığını söyledi.

Eğer ankete katılan hayvan sahiplerinin yüzde 49’u hayvanlarının ruhları olduğuna ve cennette de kendilerine eşlik edeceklerine inanıyorlarsa o zaman en azından aynı sayıda hayvan sahibinin, ölmüş hayvanlarının ruhunun veda etmek veya onlarla iletişime geçmek için geri dönebileceğine inanmalarını bekleyebiliriz.

San Diego'dan Karen Browne, 14 Ekim 1987'de büyük tekir kedisinin acı miyavlamalarını duyduktan sonra gelişen tuhaf olayları anlattı. "Yaşlı kedimin yatak odamın kapısında durmuş, koridorda onu rahatsız ettiği açık olan bir şeye baktığını görünce şaşırmıştım. Ağzı bir karış açık tıslıyordu. Kulakları dikilmişti. Doğal olarak koridorda onu bu kadar rahatsız edebilecek şeyin ne olduğunu merak etmiştim ve ben de korkmaya başlamıştım."

Karen, gönülsüzce yanına babasının hep elinin altında bulundurmasında ısrar ettiği beyzbol sopasını alarak koridora çıktı.

Koridordaki tek canlı şeyin siyah beyaz teriyeri Jiggs olduğunu anladığında ise sinirden gülmeye başlamıştı.

"Jupiter'e kızmıştım. Seni yaşlı deli! Neyin var senin? Arkadaşın Jiggs'den korkmuş gibi yaparak ne tür bir oyun oynuyorsun?"

"Jiggs orada öylece duruyor ve kedinin tuhaf hareketini inceler gibi başını yavaşça bir o yana bir bu yana sallayıp duruyordu. Jiggs üzgün görünüyordu, sanki Jupiter'in davranışına içerlemişti. O sırada Jiggs altı, Jupiter de 4 senedir yanımdaydı ve iki hayvan genelde iyi anlaşıyor gibi görünüyordu."

Kapı çalındı ve Karen bakmaya gitti. Kapıya yürürken Karen: "Bunu dert etme Jiggs, Jupiter biraz garipleşti o kadar, belki bilmediğimiz bir koku falan almıştır."

Karen, Jiggs'in anlamış gibi kuyruğunu salladığını hatırlıyor.

Ön kapıyı açtığında ise, yan komşusu Hank Swanson'un kucağında siyah

beyaz teriyerin cansız bedeni duruyordu.

Swanson: "Çok üzgünüm. O kamyon büyük bir hızla gelip Jiggs'e vurdu. Durmadı bile. Olayın nasıl olup bittiğini gördüm. Hemen öldü, hiç acı çekmedi."

Karen'in konuşabilmek için gerçeklik duygusunu kazanması gerekiyordu. Bunun için birkaç dakika mücadele etti. Swanson'un taşıdığı Jiggs olamazdı. Daha kapıya bakmak için yürümeden önce konuşmuştu onunla. Jupiter ona tıslayıp durmuştu ama sanki bir... hayalet görmüş gibi!

Bay Swanson'a ilgisine teşekkür ettiğini mırıldandı ve sonra sadık köpeğinin yaralı vücudunu kollarına alarak sessizce ağladı. O Jiggs'di. Tasma, tanıdık siyah beyaz kürkü, her şey doğruydı.

Jupiter hala korkudan donmuş vaziyetteydi ama artık koridorda Jiggs'in görüntüsü yoktu.

Jiggs'in vücudunu yatağına yavaşça yatırdığında Jupiter onu sımsıkı kavramış olan travmadan çıkmış ve gecenin geri kalanında da hiç çıkmayacağı dolaba dalmıştı.

Önce titreyip sonra koşabildiği kadar hızlıca koşup mutfağa dalmadan koridora girebilmesi için günler geçmişti.

"Jiggs bize veda etmeye gelmişti ama Jupiter'i çok korkutmuştu."

Rusty'nin Dönüşü

1948 den beri tuhaflıklar, olağandışılık ve bilinmeyen üzerine yazılar yayınlayan harika dergi Fate'in Kasım 91 sayısında New Mexico'dan Carolyn Allman onu yatıştırmak ve acısını dindirmek için mezardan gelen kedisinin hikayesini anlattı.

Bayan Alman'a göre bu ilginç olay 1974 yılında meydana geldi. Gün boyunca evde yalnız kaldığından kocası Everett ona eşlik etmesi için hayvan çiftliğinden kedi getirmişti.

Gördüğü en küçük, turuncu tüylü ve büyük mavi gözlü kediye. Adını Rusty koymaya karar verdi.

O küçücük şeyin kendini bu kadar sevdirebilmesine şaşırıyordu. Kedi, onun bebeği haline gelmişti. Rusty Carolyn'i evinin çevresinde izliyor ve kadın onu ne zaman kucağına alsa küçük yumuşak patileriyle yanaklarına dokunuyordu.

"Sanki beni mutlu etmek istiyordu. Öylesine küçüktü ki miyavlamaları bile güçlükle duyuluyordu" diyor Carolyn.

Carolyn, yeni bulduğu sevimli arkadaşı iki ay sonra uykusunda ölünce mahvolmuştu.

"Hiçbir zaman bir hayvanı kaybettiğim için böylesine üzülmemiştim." Rusty'i evlerinin yanı başına gömdüler.

Ertesi akşam, çöpü çıkarmak için kapıyı açtığında Carolyn, büyük mavi gözlü turuncu bir kediciğin kendisine baktığını fark etti. Şok olmuştu. Gördüğü şeye bir türlü inanamıyordu.

Kapının eşiğinde beliriveren kediciği daha yakından görmek için eğildiğinde yavaşça Rusty'nin adını söyledi.

Kedicik, tanıdık yumuşak bir miyavlamayla karşılık verdi sonra da apartmanın köşesine doğru hızla koştu.

Eve dönüp bir el feneri alan Carolyn, umutsuzca "Kedicik, kedi!" diye bağırarak onu aramaya koyuldu.

Hayvanın gözden kaybolduğu sonucuna varana kadar etrafı on beş dakika boyunca aradı.

Rusty'i gömdükleri ağacın altına geldiğinde ise küçük bir pati izi gördü.

El fenerini ağacın dallarına çevirdi ama orada kedi falan yoktu. Fakat Carolyn Alman yürekten inandığı şu sonuca varmıştı. "Rusty bana elveda demek ve iyi olduğunu göstermek için dönmüştü."

35.
YIL

Kesintisiz devam eden 35 yıllık yayın hayatımızda bize gösterdiğiniz ilgi ve verdiğiniz destek için siz sayın okurlarımıza teşekkür ederiz.

<http://www.dostluk.com>

Ziyaretinizi bekleriz.

Hayat Böyle İşte...

Arkadaşım, karısının komodininin çekmecesini açtı ve pelur kağıda sarılı bir paketi aldı. "Bu dedi sıradan bir paket değil, bu bir iç çamaşırı." Paketi açtı ve yumuşacık ipekli dantele baktı. "New York'a ilk gittiğimizde almıştı, 8-9 yıl önce. Hiç giymedi. Onu özel bir güne saklıyordu. Sanırım bu en uygun zaman." Yatağa yaklaştı ve iç çamaşırını cenaze levazımatçısına götüreceği diğer eşyaların yanına koydu.

Karısı ölmüştü. Bana dönüp dedi ki: **"Hiçbir şeyi özel bir gün için saklama. Yaşadığın hergün özel bir gündür."** Hala o sözlerini hatırlarım.

Hayatımı değiştirdiler. Artık daha çok okuyor ve daha az temizlik yapıyorum. Terasıma çıkıp, bahçedeki otlara aldırmadan, manzarayı seyrediyorum. Ailemle ve arkadaşlarımla daha çok vakit geçiriyorum ve daha az çalışıyorum.

Hayatın, zevk alınması gereken deneyimler bütünü olması gerektiğini anladım. Artık hiçbir şeyi saklamıyorum. Kristal bardaklarımı hergün kullanıyorum. Markete alışverişe giderken, canım istiyorsa eğer ve öyle karar verdimsem, en yeni ceketimi giyiyorum. Artık en iyi kokumu özel davetler için saklamıyorum, istediğim an sürüyorum.

"Bir gün..." ve "Bugünlerden birinde" cümleleri sözlüğümden yavaş yavaş yok oluyor. Eğer görmeye, dinlemeye veya yapmaya değiyorsa, onu hemen şimdi görmek, dinlemek veya yapmak istiyorum.

Arkadaşımin karısı, hepimizin hafife aldığı "yarın" burada olamayacağını bilseydi ne yapardı bilmiyorum. Ailesini ve en yakın dostlarını çağırırdı sanırım.

Belki de, geçmişteki olası bir kavga için özür dilemek ve barışmak için bazı eski dostlarını arardı. O çok sevdiği Çin yemeklerini yerdi, diye düşünmek istiyorum.

Saatlerimin sayılı olduğunu bilseydim, yapmadığım bu küçük şeyler beni rahatsız ederdi. "Birgün" nasılsa görürüm dediğim can dostlarımı göremediğim için rahatsız olurdum. Bugünlerde bir gün yazmayı düşündüğüm bir mektubu yazmadığım için sıkıldım. Kardeşlerime ve çocuklarıma, onları ne kadar çok sevdiğimi yeterince sık söyleyemediğim için sıkkın ve üzgün olurdum.

Şimdi geç kalmamaya, yaşamımıza neşe ve kahkaha katacak birşeyi tehir etmemeye ya da saklamamaya çalışıyorum. Ve her gün kendime bunun özel bir gün olduğunu söylüyorum. Her gün, her saat, her dakika özel.

(İnternette)

Yaşam İçin Öneriler

- Kepekli piringten çok ye.
- İnsanlara beklediklerinden daha çok şey ver ve bunu zevk alarak yap.
- En sevdiğin Şiiri ezberle.
- Dinlediğin herşeye inanma, sahip olduğun herşeyi harcama ve istediğin kadar uyuma.
- "Seni seviyorum" dediğinde, iştenlikle söyle.
- Üzgünüm dediğinde, o kişinin gözlerinin içine bak.
- Evlenmeden önce en az 6 ay nişanlı kal.
- İlk bakışta aşka inan.
- Başkalarının düşleriyle asla alay etme.
- Tutkuyla ve derinden sev. Sonradan yara alabilirsin belki,ama hayatı komple yaşamının tek yolu budur.
- Anlaşmazlık durumlarında, dürüst ol.
- Kimseyi kırma, hakaret etme.
- İnsanları akrabalarına göre yargılama.
- Yavaş konuş, ama hızlı düşün.
- Biri sana, yanıt vermek istemediğin bir soru yöneltirse, gülümse ve en büyük aşkın ve en büyük başarıların daha büyük riskleri olduğunu hatırla.
- Anneni ara.
- Biri hapşırdığında "çok yaşa" de.
- Kaybettiğinde, ders al.
- 3 "S"yi unutma: Kendine Saygı; başkalarına Saygı; herşeyde Sorumluluk.
- Küçük bir anlaşmazlığın büyük bir arkadaşlığı bozmasına izin verme.
- Hata yaptığını farkettiğinde, onu hemen düzelt.
- Telefona cevap verirken gülümse. Seni arayan ki'yi bunu sesinden anlayacaktır.
- Konuşmaktan, sohbetten hoşlanan bir kadın/erkekle evlen. Yaşlandığınızda, konuşma yeteneğiniz herşeyden daha önemli olacak.
- Biraz yalnız kal.

- Değişikliklere kucak aç, ama değerlerini yitirme.
- Suskunluğun, bazen, en iyi yanıt olduğunu unutma.
- Daha çok kitap oku, daha az televizyon seyret.
- İyi ve saygın bir hayat sür. İleride, yaşlandığında ve geçmişi hatırladığında, birkez daha nasıl zevk aldığını göreceksin.
- Allah'a güven ama arabanı kilitle.
- Evde sevgi dolu bir atmosfer önemlidir. Huzurlu ve uyumlu bir ortam yaratmak için elinden geleni yap.
- Sevdiklerinle anlaşmazlığa düştüğünde, o anki duruma önem ver.
- Geçmiste çok yaşama.
- Satırlar arasını oku.
- Bildiklerini paylaş. Ölümsüzlüğü elde etmenin bir yoludur.
- Gezegenimize karşı nazik ol.
- Dua et. Duada, ölçülemeyecek bir güç saklıdır.
- Sana sevgi gösterisinde bulunan birini engelleme.
- Başkalarının işine burnunu sokma.
- Onu öperken gözlerini kapatmayan bir kadına/erkeğe güvenme.
- Yılda birkez hiç gitmediğin bir yere git.
- Çok para kazanıyorsan eğer, hayattayken, başkalarına yardım et. Bu, şansın sana verebileceği en büyük tatmindir.
- Unutma, istediklerini elde edememek, bazen büyük bir şanstır.
- Bütün kuralları öğren, sonra bazılarını uyma.
- İki insan arasındaki aşkın birbirine duydukları gereksinimden daha büyük olduğu ilişkinin en iyi ilişki olduğunu unutma.
- Başarını, onu elde etmek için vazgeçmek zorunda kaldığın şeylere bağlantılı olarak değerlendir.

(İnternette)

GUINNESS BULUŞLAR KİTABI

Norris McWhirrer

Yaşamımıza girmiş olan, fark etmeden kullandığımız, yediğimiz, içtiğimiz şeyler acaba ilk ne zaman ve nasıl bulunmuş? İnsanoğlu ilkçağlardan beri pek çok buluş gerçekleştirerek bugünlere gelmiş. Her buluşun kendine özgü bir hikayesi ve şaşırtıcı öyküsü vardır. Bundan böyle SEVGİ DÜNYASI derginizde her ay bu buluşların kısa öykülerinden söz edip, bilgilerimizi tazeleyeceğiz...

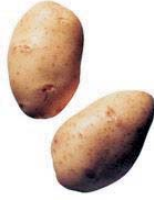
PATATES

B u g ü n Türkiye’de bol bol tüketilen patates, ancak XVIII. yüzyıl ortalarında topraklarımızda üretilmeye başlanmıştır. İlk kez Avrupa’da 1554’te, İspanyol fatihi Pizarre tarafından yetiştirilen patatesin anavatanı, Yeni Dünya’dır. Amerikan yerlilerinin bu besinini, Avrupa’ya o taşımıştır. 1537’de bir İspanyol piyade birliği, Sorocota adlı Kızılderili şehrinde depolanmış patatesleri bulmuştu. Patates, çok eskilerden beri And Dağlarında, Şili’de ve Peru’da yaşayan Kızılderililer tarafından yetiştiriliyordu. Ancak Meksikalılar ve Aztekler bu bitkiyi tanımıyorlardı.

XVII yüz yılın başında patates, İspanya’dan İngiltere adalarına, sonra Belçika, Avusturya, Almanya ve Balkanlara yayıldı. Göçmenlerle birlikte, bir hayli geç de olsa Türkiye’ye de geldi.

ŞEKER

Şekerkamışından şeker elde edilmesi, çok eski çağlara kadar dayanır ve kuvvetli bir ihtimalle, ilk kez Hindistan’da yetiştirilmiştir. Eski Yunan ve Romalılar, şekere “Hint Tuzu” ve “Hint Balı” derdi.

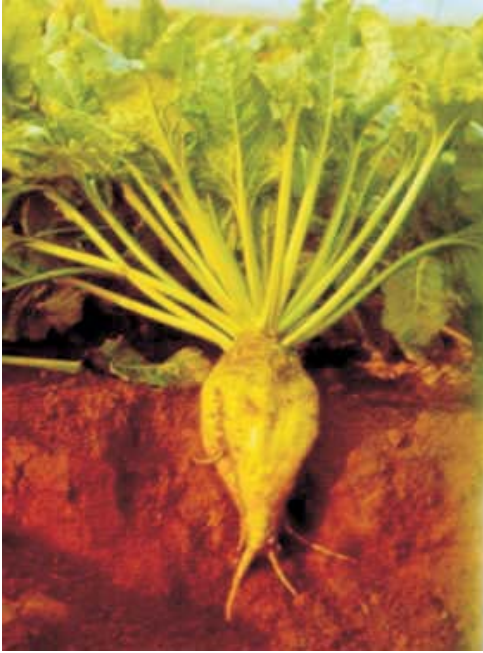
Şekerin Batı’ya ulaşması, kuşkusuz Haçlı Seferleri sırasında gerçekleşmiştir. XII. yüzyılda Sicilya’da “Balkamışı” öğüten değirmenler olduğu kanıtlanmıştır.

Çinliler ise çok eskilerde yalnız şekerkamışından şeker elde etmeyi değil, ayrıca Batıya çok geç ulaşan rafine işlemini de biliyorlardı.

ŞEKER PANCARI

Fransa'nın Avrupalılar tarafından ablukaya alındığı dönemde, Napolyon, Fransa'nın şeker üretimine geçmesi için çok ısrar etmiş, bunun da pancardan çıkartılmasını sağlamıştır. İlk kez 2 Ocak 1812'de sanayici Benjamin Dellessert, Passy'deki fabrikasında bunu başarmıştı. Dellesert'den sonra

pek çok kimse aynı yöntemi izledi. 1747'de Alman kimyager Margraff 1799'da yine Alman Achard pancardan şeker elde ettiler. Ancak kimyagerler, bu işlemin maliyetinin çok yüksek olduğu görüşünde birleşiyorlardı. Uzun bir süre yalnız köklerinin kabuğunu yarararak suyundan şeker üretmeye çalışıldı. Ancak elde edilen şekerin kalitesi orta, randımanı da düşüktü.

1864'de, Morovya'da şeker üreten fabrikatör Robert, bitkilerin kabuğunu yarmadan, bütünüyle suya bastırarak suyun şekerini emmesi yöntemini

düşündü. Ancak elde edilen bu şekerin de temizlenmesi, billurlaştırılması, rafine edilmesi güç oluyordu. XIX yüzyıldan sonra, şeker sanayii, hızlı bir gelişme gösterdi.

Bugün bütün dünyada şeker üretimi, yüz milyon tona yaklaşmaktadır. XVIII yüzyılda ise, bu miktar ancak yirmi otuz bin ton kadardı. Toplam üretimin üçte ikisi de şeker kamışından elde edilmektedir.

Türkiye'de şeker üretimi, Cumhuriyetten sonra gelişmiş, 1950'lerde ise şeker fabrikaları hızlı bir artış göstermiştir.

YAPAY KOKU

1874'de iki Alman Dr.Wilhelm Hearman ve Prof. Ferdinand Tiemann, diş vanilyanın en önemli bölümü olan vanilini, sentetik yoldan elde etmeyi başarmışlardır. İki yıl sonra da Karl Reimer, vanilya kokusunun tıpatıp benzerini veren kimyasal bir bileşimi gerçekleştirmiştir.

Halil Cibran'dan

Sevgi

Bunun üzerine Almitra, "Bize sevgiden bahset..." dedi.

Ve o başını kaldırdı, insanlara baktı. Üzerlerine sinen derin dinginliği duyumsadı.

Ve yüksek bir sesle konuşmaya başladı:

"Sevgi çizi çağırınca, onu takip edin, Yolları sarp ve dik olsa da...

Ve kanatları açıldığında, bırakın kendinizi, Telekleri arasında saklı kılıç, sizi yaralasa da...

Ve sizinle konuştuğunda, ona inanın, Kuzey rüzgarının bir bahçeyi harap edişi gibi, Sesi tüm hayallerinizi darmadağın etse de...

Çünkü sevgi sizi yücelttiği gibi, çarmıha da gerer. Sizi büyüttüğü ölçüde, budayabilir de...

En yükseklere uzanıp, Güneş'le titreşen en hassas dallarınızı okşasa da, Köklerinize de inecek, ve onları sarsacaktır, Toprağa tutunmaya çalıştıklarında...

Mısır biçen dişliler gibi sizi kendine çeker; Çıplak bırakana kadar döver, harmanlar; Kabuklarınızı, çöplerinizi ayıklar, eler...

Bembeyaz olana kadar öğütür sizi; Esnekleşene kadar yoğurur; Ve Tanrı'nın İlâhi sofrasına ekmek olmanız diye, Sizi kendi kutsal ateşine savurur...

Sevgi bütün bunları, Kalbinizin sırlarını bulasınız diye yapar, Ve bu biliş, Hayat'ın kalbinin bir cüzünü yaratır...

Ancak korkunun kıskacında, Salt sevginin huzurunu ve hazzını ararsanız,

O zaman örtün çıplaklığınızı, Ve sevginin harman yerine adım atın...

Adım atın, kahkahaların tümünün olmadığı, Sadece gülebileceğiniz mevsimsiz dünyaya, Ve ağlayın, ama tüm gözyaşlarınızla değil...

Sevgi hiçbir şey sunmaz, sadece kendisini, Hiçbir şey kabul etmez, kendinde olandan gayri...

Sevgi sahip çıkmaz, sahiplenilmez de; Çünkü sevgi, sevgi için yeterlidir, tümüyle...

Sevdiğinizde, "Tanrı benim kalbimde," yerine, Şöyle deyin, "Ben kalbindeyim Tanrı'nın ..."

Ve sanmayın yön verebilirsiniz sevginin akışına, Çünkü sevgi, yolunu kendiçizer, sizi değer bulduğunda...

Sevgi bir şey istemez, tamamlanmaktan başka...

Fakat seviyorsanız ve ihtiyaçların arzuları varsa, Bırakın bunlar sizin de arzularınız olsun...

Erimek ve akmak, geceye şarkılar sunan bir dere misali, Şefkatın fazlasının verdiği acıyı bilip, Kendi sevgi anlayışınla yaralanmak, Ve kanamak, yine de istekle ve coşkuyla...

Şafak vakti kanatlanmış bir gönülle uyanmak, Ve bir sevgi gününe daha, teşekkürle uzanmak...

Sessizce çekilmek öğle vakti, sevginin vecdini duymak, Akşamın çöküşüyle de, eve huzurla dönmek...

Ve uyumak, kalbinde sevgiliye bir dua, Ve dudaklarında bir şükür şarkısıyla..."